

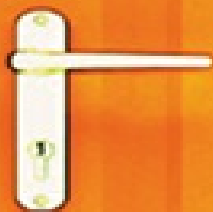
Raftul
Denisei

~201

Alessandro
Baricco

De trei ori
în zori

book
HUMANITAS
fiction

ALESSANDRO BARICCO

TRE VOLTE ALL' ALBA

Copyright © 2012, Alessandro Baricco

All rights reserved.

© Humanitas Fiction, 2015, pentru prezenta versiune românească (ediția print)

© Humanitas Fiction, 2015 (ediția digitală)

ISBN: 978-606-779-004-7 (epub)

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 0372.743.382; 0723.684.194

Alessandro
Baricco

De trei ori
în zori

Traducere din italiană de
VLAD RUSSO

Cuprins

[DE TREI ORI ÎN ZORI](#)

[Nota autorului](#)

[Unu](#)

[Doi](#)

[Trei](#)

Nota autorului

În ultimul roman pe care l-am scris, *Mr Gwyn*, se face aluzie, la un moment dat, la o cățuție scrisă de un anglo-indian, Akash Narayan, intitulată *De trei ori în zori*. E vorba, firește, despre o carte imaginară, dar, prin întâmplările imaginare povestite acolo, cartea capătă un rol deloc secundar.

Fapt este că, în timp ce scriam paginile alea, mi-a venit chef să scriu și cățuția asta, în parte ca să ofer un *sequel* destins și îndepărtat la *Mr Gwyn*, în parte pentru pura plăcere de a urmări o anumită idee pe care o aveam în cap. Așa se face că, imediat ce am terminat *Mr Gwyn*, m-am apucat să scriu *De trei ori în zori*, și am făcut-o cu mare plăcere.

Acum, *De trei ori în zori* se află în librării, și poate că nu e inutil să spun că o poate citi oricine, chiar și cei care n-au deschis niciodată *Mr Gwyn*, fiindcă e o poveste de sine stătătoare și rotundă. Ceea ce nu anulează totuși faptul că, în prima sa parte, ea respectă promisiunea făcută în *Mr Gwyn*, anume că va fi o altă perspectivă asupra ciudatelor întâmplări de care au avut parte Jasper Gwyn și neobișnuitul său talent.

Ianuarie 2012

Alessandro Baricco

*Caterinei de' Medici și maestrului
din Camden Town*

Aceste pagini povestesc o istorie verosimilă, care totuși nu s-ar putea petrece niciodată în realitate. Povestesc, de fapt, despre două personaje care se întâlnesc de trei ori, dar fiecare dată e unică, e și prima, și ultima. Și o pot face fiindcă locuiesc un Timp anormal, pe care l-am căutat zadarnic în experiența cotidiană. El se folosește din când în când în narațiune, și acesta este unul din privilegiile ei.

UNU

Era hotelul ăla, de o eleganță cam prăfuită. Probabil că, pe vremuri, fusese în măsură să dea o oarecare iluzie de lux și eleganță. Avea, de pildă, o frumoasă ușă turnantă din lemn, detaliu care îndeamnă mai totdeauna la fantazări.

E ușa pe care, la o ciudată oră din noapte, intră o femeie, abia coborâtă dintr-un taxi, cu gândurile aparent aiurea. Era îmbrăcată într-o rochie de seară galbenă, mai degrabă decoltată, fără măcar o eșarfă ușoară pe umeri, ceea ce-i dădea aerul deconcertant al cuiva căruia i s-a întâmplat ceva. Avea o anumită eleganță în mișcări, părând totodată o actriță abia ieșită din scenă, eliberată de obligația de a-și juca rolul și redevenită oarecum ea însăși, mai sinceră. De pildă, avea un fel de-a păși ceva mai obosit și un fel de a-și ține poșeta de parcă ar fi fost cât pe ce să-i cadă. Nu mai era foarte tânără, dar asta-i ședea bine, cum li se întâmplă uneori femeilor care n-au avut niciodată îndoieli cu privire la propria frumusețe.

Afară era întunericul acela de dinaintea zorilor, când nu e nici noapte, nici zi. Holul hotelului era încremenit, cu detalii elegante, curat, învăluitoare: totul în culori calde, silențios, bine poziționat, iluminat indirect, cu pereți înalți, tavan luminos, cu cărți pe măsuțe, perne pufoase pe canapele, tablouri înrămate atent, un pian într-un colț, câteva plăcuțe indicatoare, scrise cu caractere alese cu grijă, o pendulă, un barometru, un bust de marmură, draperii la ferestre, covoare pe jos – o urmă de parfum.

Și, fiindcă portarul de noapte își lăsase haina pe spătarul unui scaun sărăcăcios și trăgea un pui de somn într-o cămăruță alăturată (acel somn ușor la care se pricepea ca nimeni altul), n-ar fi avut cine s-o vadă pe femeie intrând în hotel, dacă un bărbat, așezat într-un fotoliu dintr-un colț al holului – lucru de neînchipuit la acea oră din noapte –, n-ar fi văzut-o, punându-și atunci, fără nici un motiv, piciorul stâng peste cel drept, de unde înainte îl avea pe dreptul peste stângul. Cei doi se zăriră.

Părea c-o să plouă, dar până la urmă n-a plouat, zise femeia.

Da, era cât pe ce, zise bărbatul.

Așteptați pe cineva?

Eu? Nu.

Ce oboseală! Vă deranjez dacă mă așez o clipă?

Vă rog.

Văd că nu-i nimic de băut.

Nu cred că se servește micul dejun înainte de șapte.

Eu vorbeam de alcool.

A, de alcool. Nu știu. Nu cred, la ora asta.

Cât e ceasul?

Patru și douăsprezece minute.

Serios?

Da.

Nu mai trece odată noaptea asta. Parc-ar fi început acum trei ani. Ce faceți aici?

Mă pregăteam să plec. Trebuie să merg la lucru.

Așa devreme?

Da.

Cum vine asta?

Așa bine, îmi face chiar plăcere.

Vă face plăcere?

Da.

Incredibil.

Vi se pare?

Am impresia că sunteți prima persoană interesantă pe care o întâlnesc în seara asta. În noaptea asta, sau ce-o fi.

Nu vreau să mă gândesc cum erau ceilalți.

Îngrozitori.

A fost o petrecere?

Mă tem că nu mă simt prea bine.

Să chem portarul.

Nu, vă implor.

Poate c-ar trebui să vă întindeți.

Îmi scot pantofii. Vă deranjează?

Ei, asta-i!

Spuneți-mi ceva, orice. Dacă mi se distrage atenția, trece.

Nu prea știu ce...

Vorbiți-mi despre munca dumneavoastră.

Nu-i un subiect prea interesant...

Încercați.

Vând cântare.

Continuați.

Se cântăresc o grămadă de lucruri, și e important să fie cântărite cu precizie, așa că am o fabrică unde se produc cântare, de toate tipurile. Am unsprezece brevete și... Mă duc să chem portarul.

Nu, vă rog, mă urăște.

Rămâneți întinsă.

Dacă rămân întinsă, vomit.

Atunci, ridicati-vă. Adică, vreau să spun...

Se câștigă bine din vânzarea cântarelor?

Eu cred c-ar trebui să...

Se câștigă bine din vânzarea cântarelor?

Nu cine știe ce.

Continuați, nu vă gândiți la mine.

Eu ar cam trebui să plec.

Faceți-mi hatârul, mai vorbiți-mi un pic. Pe urmă plecați.

Se câștiga destul de bine, până acum câțiva ani. Acum nu mai știu, probabil că am greșit undeva, dar nu mai reușesc să vând nimic. M-am gândit că de vină sunt comis-voiajorii mei, așa că m-am

apucat să le vând chiar eu, dar, de fapt, produsele mele nu mai merg, poate că s-au învechit, nu știu, poate costă prea mult, în genere costă mult, fiindcă toate sunt făcute manual, n-aveți idee ce înseamnă să obții exactitatea absolută când e vorba să cântărești ceva.

Ce să cântăriți? Mere, persoane, ce?

De toate. De la balanțe pentru bijutieri la cântare pentru containere, facem de toate tipurile.

Serios?

De-asta și trebuie să plec, azi am de încheiat un contract important, chiar nu pot să întârzii, e întreprinderea mea în joc, dacă nu-mi iese nici de data asta... Aoleu, ce mizerie!

Fir-ar să fie!

Vă duc la closet.

Stați, stați...

Ba nu!...

Fir-ar să fie!

Mă duc s-aduc puțină apă.

Iertați-mă, vă rog, iertați-mă!

Mă duc s-aduc puțină apă.

Nu, nu plecați, vă rog.

Uitați, curățați-vă cu asta.

Ce rușine!

Nu vă faceți griji, am copii mici.

Și ce legătură are?

Copiii vomită adesea. Cel puțin ai mei.

A, iertați-mă.

Sunt obișnuit. Totuși, acum ar fi mai bine să urcați în camera dumneavoastră.

Nu pot să las mizeria asta...

Îl chem eu pe portar pe urmă, mergeți în cameră. Aveți o cameră, nu?

Da.

Atunci, duceți-vă. De rest mă ocup eu.

Nu mai știu ce număr are.

Vă spune portarul.

NU VREAU SĂ-L VĂD, mă urăște, v-am spus. N-aveți o cameră?

Eu?

Da.

Abia am eliberat-o.

Duceți-mă în camera dumneavoastră, vă rog.

V-am spus că de-abia am eliberat-o.

Păi, și ce, i-ați dat foc? O fi tot acolo, nu?

Da, dar...

Faceți-mi plăcerea asta, duceți-mă sus, pe urmă nu vă mai bat la cap.

Ar trebui să iau cheile.

Vi se pare un lucru imposibil?

Nu, sigur că nu.

Atunci vă rog să le luați.

Dacă chiar... Vreau să spun...

Sunteți foarte drăguț.

Bine, de acord, haideți.

Pantofii...

A, da, pantofii.

La ce etaj e?

La doi. Luăm liftul.

Nu-mi place să las mizeria asta aici...

Nu vă mai gândiți la asta.

Să știți că mă simt ceva mai bine acum.

E-n regulă. Dar trebuie să vă odihniți. Haideți...

N-am uitat nimic?

Haideți.

A ce naiba miroase în liftul ăsta?

Lăcrămioare și santal.

De unde știți?

Parfumurile sunt hobby-ul meu.

Zău?

Da.

Vindeți cântare și după masa de seară vă jucați cu parfumuri?

Cam așa ceva.

Le și faceți?

Am încercat. Nu-i ușor. Le studiez pe-ale altora.

Ar trebui să și faceți.

Am ajuns.

Sunteți un tip tare ciudat.

Poate. Pe-aici.

Ați luat cheia, nu?

Da.

Iertați-mă. Am impresia că toți sunt niște încurcă-lume, ca mine.

Nu vă faceți griji.

Dar cine face cântare nu poate fi un încurcă-lume, nu-i așa?

Să zicem că-i puțin probabil.

Corect.

Intrați, vă rog.

Ce cameră frumoasă!

La drept vorbind, toate sunt la fel.

De unde știți?

Trag la hotelul ăsta de șaisprezece ani. Baia e acolo. Vă las cheia, îi explic eu totul portarului.

Acum chiar trebuie să plec.

Plecați?

Da, plec. De fapt, n-aveți o cameră în hotel, nu-i așa?

Poftim?

Cum ați intrat ați spus „Ce cameră frumoasă“, dar, de fapt, dacă ați avea o cameră aici, ați ști că asta e la fel cu a dumneavoastră. Toate sunt la fel.

Tot un hobby sunt și apucăturile astea polițienești?

Nu. Sunt atent la detalii. Doar fac cântare. Ați intrat în hotelul ăsta, dar, de fapt, n-aveți cameră aici.

Parcă trebuia să plecați?

Da, dar aș vrea doar să fiu sigur că...

Am intrat fiindcă-mi plac holurile de hotel noaptea. Iar holul de aici e extraordinar, ați remarcat? Nici prea-prea, nici foarte-foarte. Am venit și-n alte dăți, de-asta mă urăște portarul.

Și dacă nu mă-ntâlneți pe mine?

Trebuie să mă duc la baie. Aveți o periută și pastă de dinți?

Pentru mine e chiar târziu...

Știu, împrumutați-mi doar periuța, ce vă costă?

PERIUȚA?

Nu vă enervați, nu v-a mai cerut nimeni o periută împrumut?

Nu cineva care a vomat înainte!

A, asta era!

Da, asta.

Mi-o dați, sau nu?

Păstrați-o, păstrați și pasta. Așa. Nu întoarceți camera pe dos, dacă vreți, trageți un pui de somn, dar înainte să plecați lăsați totul în ordine. Eu urmează să mai vin în hotelul ăsta. La revedere.

Ce drăguț, pastă de dinți cu nucă.

Nu e cu nucă.

Așa scrie: Nuca.

Ăsta-i numele. Aroma e scrisă mic de tot, în colț.

Ia te uită! Și ce făceați acolo jos?

Poftim?

Ce făceați acolo jos, în fotoliu, la patru dimineața? Dacă erați așa grăbit, de ce stăteați acolo?

Nu eram așa grăbit. Acum sunt grăbit.

Mă rog, erați totuși acolo, la ce vă gândeați? Vă deranjează dacă mă spăl pe dinți cât îmi povestiți?

Nu cred că e nimic de povestit.

De ce?

Nici nu vă cunosc.

A, de-aia.

Da, de-aia.

În baia asta parcă n-a intrat nimeni niciodată. Cum vine asta, folosiți prosoapele și pe urmă le

Împăturiți exact cum au fost? Într-un hotel? Sunt oameni plătiți pentru asta.

Eu nu...

Ați făcut și patul?

Sunt lucruri care mă privesc doar pe mine.

De acord, de acord. E bună pasta asta. Ce aromă are, de zmeură?

Coacăze, cu un strop de anason.

Mmm... E bună.

Se face și fără anason, dar nu-i la fel de bună.

Ce greșală de neiertat!

Nu le-am împăturit, prosoapele. Atâta doar că nu le-am folosit. N-am făcut nimic. Nu reușeam să adorm. Am stat toată noaptea în fotoliul ăla, doar cu veioza aprinsă. Pe urmă, la patru am coborât. Acum chiar trebuie să plec. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc. Eliberați camera înainte de ora zece, vă rog. La revedere.

Ce naiba faci? Hei, vino înapoi! Cu dumneata vorbesc, ți se pare normal să te porți așa cu...

Nu urla, scoli pe toată lumea.

Atunci întoarce-te!

Fără scene pe culoar, te rog.

Bine, atunci hai să le facem în lift.

Ești în picioarele goale, ai spumă de pastă la gură, și jos e un portar căruia nu i-ar plăcea să te vadă în halul ăsta.

Dacă-i pe-așa, și tu ai pantofii plini de vomă.

Nu se poate!

Hai, vino, ți-i curăț eu.

O, nu, nu!

Încetează cu țipetele, trezești tot hotelul.

Ei, spune dacă nu...

Hai, vino, închid eu. Scoate-ți pantofii. Nu așa!

Da' trebuie să-i dezleg!

Îi dezleg eu, stai jos aici. Tot ai stat pe scaunul ăsta toată noaptea, ce mai contează un minut în plus sau în minus...

Ești foarte spirituală.

Mamă, ce porcărie...

Las-o baltă, te rog.

Nici nu mă gândesc, eu am vomat, eu curăț. Uite, gata.

Unde-i duci?

Să-i spăl...

NU, NU CU APĂ!

De ce? Ai să vezi că iese.

TREBUIE SĂ MI-I PUN ÎN PICIOARE, PANTOFII ĂIA! Cum naiba vrei...

Răspunzi dumneata?

Poftim?

Telefonul, sună telefonul.

Cine dracu'...

Răspunde.

Da' eu nici nu mă aflu în cameră, așa că...

Să răspund eu?

Nu!

Ia uite ce curați sunt. Acum îi uscăm frumos cu foenul.

Alo?... Da, eu sunt... Nu, s-a întâmplat ceva neprevăzut, am urcat o clipă în cameră... A, mizeria, da... Nu m-am simțit prea bine... Nu, mi-e mult mai bine, îmi pare rău pentru covor... Dacă trebuie să plătesc ceva... Nu, insist... Cobor imediat... Nu, nu, n-am nevoie de nimic... Cobor imediat... Da, vă mulțumesc, sunteți foarte drăguț... Mulțumesc.

Cine era?

Trebuie să plec imediat.

Cine era?

Portarul de noapte. Unde sunt pantofii?

Îl urăsc pe omul ăsta.

Dă-mi pantofii ăia.

Nici nu mă gândesc. Așază-te o clipă, îi usuc.

TREBUIE SĂ PLEC. ACUM!

Ce maniere! Ia-i dacă ții atât de tare.

I-am spus portarului că, acolo jos, eu am... Pe dumneata te rog doar să ieși fără să fii văzută. La dracu', sunt uzi leoarcă...

De ce nu renunți?

Și să ies în picioarele goale, nu? Bună idee!

Nu la asta mă refeream. De ce nu lași totul baltă, contractul, cântarele, tot?

Ce tot spui acolo?

Câți ani ai?

Eu?

Da, dumneata.

Patruzeci și doi.

Vezi, ești destul de tânăr, poți să renunți la tot.

Ce tot spui?

Nu-mi spune că nu te-ai gândit niciodată. Renunță și ia totul de la capăt. N-ar fi rău, nu?

Ești nebună.

Femeia spuse însă că mulți se gândesc s-o ia de la capăt, adăugând că în asta e ceva emoționant, nu *nebunesc*. Spuse că, în realitate, aproape nimeni n-o ia cu adevărat de la capăt, dar e incredibil cât timp petrec oamenii visând s-o facă, adesea chiar în toiul celor mai mari pericole, și visând la viața pe care ar vrea s-o lase în urmă. Ea avusese cândva un copil și își amintea cât se poate de limpede cum o apuca din când în când teama de a rămâne singură cu el, mititel, și atunci singurul lucru care-o liniștea era gândul de a renunța și a o lua de la capăt. Își imagina unde o să-l lase, pe copil, și știa deja cum avea să se coafeze și unde avea să se ducă să caute de lucru, ca s-o ia de la capăt. Gândul

la serile și nopțile pe care avea să le petreacă atunci o făcea să se simtă imediat mai bine. Ar fi petrecut seri la rând mâncând pe canapea, iar în alte seri s-ar fi culcat cu un bărbat, ar fi fost foarte sigură pe ea, ridicându-se apoi din pat și luându-și lucrurile, incapabilă de remușcări. Spuse că doar gândindu-se la toate astea ceva se topea în ea și o invadea o seninătate, de parcă ar fi găsit cu adevărat o rezolvare. Atunci devenea foarte afectuoasă cu copilul, dintr-odată luminoasă, maternă. Copilul își dădea seama, simțea, ca un mic animal, încetinindu-și mișcările în brațele ei și privind-o cu multă curiozitate. Ca prin farmec, totul părea să meargă mult mai bine. Adăugă că avea șaptesprezece ani pe-atunci. În timp ce povestea toate astea, femeia își scoase rochia de seară, trăgând mai întâi fermoarul din spate și lăsând-o apoi să cadă, după ce își eliberase umerii. Fiind de mătase, rochia se făcuse grămadă pe podea ca o moviliță lucioasă și ușoară, din care ieși cu un pas minuscul, mai întâi cu un picior, apoi cu celălalt. Deși rămase în chiloți și sutien, continua să povestească fără să dea atenție faptului și fără să arate că ar fi avut intenția să facă alt gest decât făcuse. Strânse grămăjoara de mătase și, povestind cum se despărțise, după ani de zile, de acel copil, o puse pe un scaun și se apropie de pat. Continuând să vorbească, trase cuvertura roșie, iar bărbatul avu o ușoară grimasă, ca și cum l-ar fi înțepat ceva. Dar ea nu-i dădu atenție, își scoase o agrafă din păr și se strecură sub cearșafuri, lucru la care se gândise și pe care și-l dorise, poate, încă din clipa în care intrase în cameră, o formă de refugiu, probabil, sau de liniște, copilărească. Își desfăcu sutienul, îl aruncă într-un colț al camerei, își aranjă perna și apoi își trase cearșaful până sub bărbie. Povestea ce i se întâmplase odată într-un soi de birou de cazare, un lucru pe care nici acum nu-i venea să-l creadă. Avea de-a face cu luatul de la capăt. Spera ca bărbatul să înțeleagă, dar nu era ușor să-ți dai seama, fiindcă el asculta impasibil, tot în picioare, strângând mânerul unei genți-diplomat, cu picioarele în pantofii uzi. Din când în când le mișca, jenat. La un moment dat o întrebă pe femeie cum se face că avusese un copil la șaptesprezece ani. Adică, dacă fusese opțiunea ei, sau pur și simplu așa se întâmplase. Femeia ridică din umeri. Nu e-o poveste prea plăcută, zise, și de multă vreme am hotărât s-o dau uitării. Nu-i un lucru prea ușor de uitat, observă bărbatul. Femeia ridică din nou din umeri. Am întors pagina, zise. Bărbatul rămase s-o privească o vreme, apoi o întrebă dacă luase totul de la capăt în felul în care visase că o va face cu copilul în brațe. Da, răspunse femeia, și știi ce s-a întâmplat? Bărbatul nu răspunse. Am înțeles că nu te poți schimba cu adevărat niciodată, nu există cale de schimbare, rămâi toată viața așa cum ești de mic copil, nu ca să te schimbi o iei de la capăt. Dar atunci de ce? întrebă bărbatul. Femeia păstră un moment de tăcere. Nu-și dăduse seama că cearșaful îi alunecase de pe sân, sau nu-i păsa. Poate că asta și voia. O iei de la capăt ca să schimbi masa de joc, zise. Ai mereu impresia că ai nimerit în partida greșită, și cine știe ce ai fi reușit să faci cu cărțile pe care le ai în mână dacă ai fi fost așezat la altă masă. Îi lăsase copilul mamei sale și o luase de la capăt schimbând orașul, meseria, felul de a se îmbrăca. Probabil că voia să lase în urmă și câteva lucruri pe care nu le putea pune în ordine. Nu-și amintea prea bine. Dar cu siguranță se săturase să tot piardă. Cum ți-am zis, adăugă, cărțile nu le poți schimba, așa că nu-ți rămâne decât să schimbi masa de joc.

Și ți-ai găsit-o pe a ta? întrebă bărbatul.

Da, răspunse sigură pe ea femeia, e o masă împruțită, toți trișează, banii sunt murdari, iar oamenii nu fac două parale.

Mare descoperire...

Nu-mi prea permit să strâmb din nas, cu cărțile pe care le am.

Cum ar fi?

Sunt zăpăcită, nu prea deșteaptă și mult prea rea. Și n-am dus nimic la bun sfârșit în viață. Îți ajunge?

Ce-nseamnă rea?

Nu-mi pasă dacă-i văd pe oameni suferind. Câteodată chiar îmi place. Așază-te, te rog, mă enervează că stai în picioare.

Acum chiar trebuie să plec.

Pe pat. Așază-te pe pat. Poți să stai acolo, în fundul patului, dacă te deranjează să stai prea aproape.

Nu mă deranjează, dar trebuie să plec.

Așa, bravo.

O clipă, pe urmă trebuie să plec. Spune-mi, cum o să faci mâine ca să ieși de aici?

Poftim?

Mâine-dimineață, dacă te vede cineva.

Habar n-am. Găsesc eu ceva. O să spun că m-ai adus aseară și că azi-dimineață ai dispărut cu portofelul meu. Ceva de genul ăsta.

Frumos din partea dumitale.

Bineînțeles.

De fapt, nici nu-ți închipui ce puțin îmi pasă de dumneata.

Chiar așa?

Chiar așa.

Adică te prefaci?

Mă prefac că ce?

Că ești unul din ăia căruia îi pasă ce impresie lasă în hotel. Un tembel de genul ăsta.

Nu, chiar îmi pasă. Numai că acum e târziu.

Glumeam, nu te dau pe mâna lor, n-o să mă vadă ieșind, dacă e un lucru la care mă pricep este să ies dintr-un hotel fără ca cineva să-și dea seama, crede-mă. Glumeam.

Nu despre asta e vorba.

Atunci despre ce?

Nimic. Acum e târziu.

Târziu pentru ce?

Las-o baltă.

Chiar așa de importantă e chestia aia cu cântarele?

Trebuia să plec de mult. Doar că nu reușeam să mă ridic din fotoliul ăla.

Poate că nici nu voiai.

Poate că nu. Dar ar fi prea illogic pentru un tip ca mine.

Nu faci niciodată lucruri ilogice?

Nu.

Nici o greșeală?

Multe, dar niciodată ilogice.

E vreo diferență?

Evident.

Dă-mi un exemplu.

Aș avea unul perfect, destul de recent, dar, crede-mă, nu-i cazul să vorbim despre asta acum.

Ai zâmbit.

Poftim?

E prima dată că zâmbești de când ne cunoaștem. Știi că ai un zâmbet frumos?

Mulțumesc.

Ar trebui s-o faci mai des, să zâmbești vreau să zic, îți dă aerul ăla ușor melancolic care place femeilor.

Doar nu-mi faci avansuri?

Alo, alo!

Iartă-mă, era doar o vorbă.

O vorbă? Sper că ești în stare de ceva mai de soi.

Sunt, dar nu în noaptea asta, îmi pare rău.

Și noaptea asta ce are?

E o noapte nepotrivită.

Stai aici în pat și pălăvrăgești cu o femeie goală, de ce ar fi o noapte nepotrivită? Lăsând la o parte nefericita lipsă a alcoolului, vreau să spun.

Dacă vrei, ar trebui să fie un bar pe undeva.

Cum vine asta „ar trebui să fie“, vii de șaisprezece ani în hotelul ăsta și nu te-ai uitat niciodată unde e barul?

Nu.

Ești nebun.

Beau foarte puțin.

Un pic de apă, n-ai avut chef să bei nici măcar un pic de apă?

De obicei am la mine.

Doamne, chiar că ești nebun. Fă-mi plăcerea și du-te să cauți rahatul ăla de bar. De obicei e sub televizor.

Așa ar fi logic.

Logic ar fi lângă pat.

Greșit. Zgomotul te-ar împiedica să dormi.

Dar alcoolul nu.

Bere?

Bere? Altceva nu e?

Nimic cu alcool.

Ce porcărie de hotel. Nu cumva e și niște popcorn pe-acolo, îmi place la nebunie...

Nu, nu-i nimic de mâncare.

Ce porcărie. Bine, o să ne descurcăm și cu bere. Ia și tu una.

Dar bărbatul spuse că ar prefera să nu bea, reușise să se abțină întreaga noapte și nu-i venea la-ndemână să cedeze tocmai acum. Spuse că avea nevoie să rămână cu mintea limpede. Apoi se

îndreptă spre pat și, în timp ce străbătea camera, își dădu seama că prin draperii se zărea lumină. Se întoarse și căută cu o mână cordoanele ca să le deschidă, amintindu-și că, matematic, chiar dacă inexplicabil, tragem întotdeauna de cordonul greșit, de cel care deschide când vrem să închidem, și invers. Îi spuse asta femeii, în modul cel mai spiritual de care era capabil, reușind totodată să tragă puțin draperiile. Apăruseră zorile. Privi cerul îndepărtat, scaldat într-o lumină incertă, și nu mai fu sigur de nimic. Femeia întrebă dacă se mai moșmondea mult cu berea aia, și el merse să i-o dea. Așază-te, zise femeia, dar cu o voce blândă de data asta. O clipă, zise bărbatul, și se întoarse la fereastră. Era lumina aia. Crezu că e o invitație, dar acum i se păru greu de înțeles dacă-i era adresată și lui. Privi la ceas ca și cum ar fi existat o probabilitate oarecare să găsească acolo un răspuns, dar nu găsi nimic util, în afară de vaga impresie că ora era nepotrivită pentru o grămadă de lucruri. Poate c-ar fi trebuit să aibă încă încredere, să iasă din cameră, să se urce în mașină și s-o ia pe autostradă călcând pe accelerație. Poate c-ar fi fost mai nimerit să se bage în pat și să afle dacă trupul femeii era într-adevăr demn de-a fi dorit, așa cum părea. Dar gândul ăsta părea să fie al altcuiva, nu al lui. Auzi pocnetul unei cutii care se deschide și apoi glasul femeii care-l întreba dacă fusese întotdeauna așa. Cum, așa? Așa ordonat, zise femeia. Bărbatul zâmbi. Apoi răspunse Nu. Atunci femeia vru să știe când începuse să fie așa, dacă-și amintea, și acesta a fost motivul pentru care, fără să se miște de la fereastră, el spuse că-și amintea foarte bine, avea treisprezece ani și totul se întâmplase într-o noapte. Spuse că atunci se prăbușise totul pentru el. În fața casei sale care ardea, în acea noapte, totul se prăbușise, în fața aceluia foc fără rost. Aveam treisprezece ani, repetă. Pe urmă am întâlnit un bărbat care m-a învățat să fiu ordonat, și de atunci cred că ăsta e singurul nostru rost pe lume. Există mereu o casă de reconstruit, adăugă, și asta e o treabă care cere mult timp, multă răbdare. Femeia îi spuse încă o dată să vină să șadă pe pat, dar el nu răspunse și, ca și cum și-ar fi urmat gândurile, povesti că tatăl lui asculta în fiecare seară radioul bând dintr-o sticlă de vin până o golea. Se așeza la masă, își pune pistolul dinainte și sticla alături. Bea direct din sticlă, încet, și nu trebuia deranjat în timp ce bea, sub nici un motiv. Pistolul nu-l atingea niciodată. Îi plăcea să-l aibă acolo, atâta doar. Spuse că și în noaptea aia totul se petrecuse exact la fel, în noaptea în care luase foc totul. Pe urmă o întrebă pe femeie dacă avea casă.

Adică patru pereți și un pat? Bineînțeles.

Nu în sensul ăsta. O casă adevărată. În mintea ta.

Nu prea înțeleg.

Ceva pe care-l construiești, proiectul tău.

Ah, despre asta e vorba.

Da, despre asta.

Ți-am mai zis, nu duc nimic la bun sfârșit.

Ți s-a întâmplat măcar o dată să începi?

Poate, o dată.

Unde?

Lângă un bărbat.

E bun ca punct de plecare.

O fi.

Tatăl copilului?

Ăla? Ce să vezi, ăla era un dobitoc, când a găsit momentul potrivit, a șters-o.

Îmi pare rău.

N-avea nici măcar de lucru. Sau poate c-avea, da' ceva de genul hoț de mașini.

Și celălalt?

Care?

Bărbatul cu casa.

Păi ăla...

Avea ceva deosebit?

Totul. Numai el există pe lume.

Adică?

Nu mai e nimeni ca el.

Și unde-i acuma?

Nu-i cu mine.

De ce?

Las-o baltă.

Nu te iubea?

Ba da, și încă cum.

Și-atunci?

Am făcut amândoi o grămadă de tâmpenii.

Ce fel de tâmpenii?

N-ai înțelege.

De ce?

Ai idee ce-nseamnă să fii nebun după cineva?

Mă tem că nu.

Păi vezi.

Încearcă să-mi explici.

Glumești?

Încearcă, spune-mi măcar un lucru, unul singur.

De ce?

N-am nimic altceva de făcut. Trebuie s-aștept să mi se usuce pantofii.

Bun răspuns. Ce vrei să știi exact?

Ce-nseamnă să fii nebun după cineva.

Nu știi?

Nu.

Femeii nu-i trecu altceva prin cap decât că asta presupunea să înțeleagă toate filmele de dragoste, să le înțeleagă *cu adevărat*. Dar nici asta nu era ușor de explicat. Și suna cam stupid. Fără să vrea, îi reveni în minte o mulțime de scene trăite alături de bărbatul pe care-l iubea, sau departe de el, ceea ce de foarte multă vreme era în fond totuna. De obicei încerca să nu se gândească la ele. Dar acum îi reveni în minte, și își aminti mai ales de una dintre ultimele despărțiri și de ceea ce înțelesese în clipa aia – stătea la o masă într-o cafenea, iar el de-abia plecase. Ceea ce înțelesese, cu certitudine absolută, era căa trăi fără el avea să fie, pentru totdeauna, ocupația ei principală, și că din acel

moment lucrurile vor avea de fiecare dată o umbră, pentru ea, o umbră în plus, chiar și pe întuneric, ba poate chiar mai ales pe întuneric. Se întrebă dacă era o explicație bună pentru ce-nseamnă să fii nebun după cineva, dar ridicându-și privirile către bărbatul care stătea în picioare la fereastră, cu geanta-diplomat în mână, îl văzu atât de simplu alcătuit și de definitiv, încât i se păru că n-are absolut nici un rost să încerce să explice. La urma urmei, nici nu voia s-o facă și nici nu se afla acolo pentru asta. Așa că schiță un zâmbet trist, care nu era al ei, și spuse că nu, mai bine să lase totul baltă. Fii drăguț, îi zise bărbatului, hai să nu mai vorbim despre mine. Cum vrei, zise bărbatul. Femeia deschise altă cutie de bere și rămase tăcută o vreme. Pe urmă îl întrebă cum naiba poți ajunge să fabrici cântare. N-o interesa cu-adevărat, dar voia să rupă tăcerea, sau poate să alunge amintirea bărbatului pe care-l iubea. De-aia întrebă cum poți ajunge să vinzi cântare. Bărbatului întrebarea trebuie să i se fi părut importantă, fiindcă își aminti de momentul când îl învățaseră prima dată să măsoare. Să măsoare bine. Îi plăcuse că treaba se făcea cu mâinile, îi plăcuse să măsoare bine. Probabil că atunci îi încolțise ideea că lipseau instrumentele de măsurat, și că asta era începutul oricărei probleme. Trebuia să măsoare două lacuri și să le amestece, să măsoare exact cât trebuia să pună dintr-unul și cât din celălalt. Dacă făcea bine treaba, pensula ar fi alunecat pe lemn, iar nuanța lui în lumina răsăritului ar fi fost potrivită și ceva mai caldă decât cea de la apusul soarelui. I-ar fi plăcut să explice în ce fel avea asta de-a face cu proiectul pe care-l avem, fiecare, de a reconstrui casa, și într-un fel era chiar începutul aceluși proiect, clipa aurorală. Dar, căutându-și cuvintele, își coborî privirea spre stradă și văzu trei mașini de poliție care opriseră în fața intrării hotelului, cu girofarurile aprinse. Un polițist stătea în picioare, sprijinit de portiera deschisă, și vorbea într-un emițător. Bărbatul renunță să mai spună ceva și se întoarse către femeia aflată în pat. Abia atunci îi remarcă ochii limpezi, dar cenușii, ca de lup: și înțelese de unde-i venea frumusețea. Te ascult, zise femeia. Bărbatul rămase cu ochii țintă la ea – la acei ochi –, dar în cele din urmă se întoarse să se uite pe fereastră și își aminti din nou de cele două cutii de lac și de lichidul dens care curgea într-o măsură de sticlă.

Era nevoie de ceva timp ca să înveți, spuse într-un târziu.

Ești ciudat, spuse femeia. Vino încoace.

Nu.

De ce?

Noaptea s-a terminat.

Să nu-mi spui că te mai gândești încă la întâlnirea aia de rahat. Te-or fi declarat deja mort.

Nu-i vorba de asta.

Păi atunci? Ți-e teamă să nu te prindă dimineața de mâine cu o femeie în rochie de seară? Ți-am zis că sunt în stare să mă evapor de aici fără ca cineva să-și dea seama.

Chiar ești?

Bineînțeles.

Poate c-ar trebui s-o faci chiar acum.

Nici nu mă gândesc. De ce-aș face-o?

Crede-mă, fă-o acum.

Ce naiba tot spui acolo?

Nimic.

De fapt, știi ce-o să fac? Ne trebuie un mic dejun pe cinste, ca să sărbătorim.

Lasă receptorul ăla.

Ce număr au la recepție?

Nu face asta, te rog.

Nouă, ăsta e, întotdeauna...

LASĂ RECEPTORUL ĂLA!

Liniștește-te, ce te-a apucat?

LASĂ RECEPTORUL IMEDIAT!

Bine... bine, gata, l-am lăsat.

Iartă-mă.

Ce te-a apucat?

Nu era o idee bună.

Ba da, era foarte bună.

Crede-mă, nu era.

Nici măcar nu l-aș fi cerut pentru două persoane, ceream pentru una și-l împărțeam, și când l-ar fi adus sus m-aș fi ascuns în baie.

Pentru o clipă bărbatul păru să creadă că treaba ar fi mers, dar, de fapt, nu la asta se gândea. Era pe punctul de a spune ceva când sunară la ușă, de trei ori. De pe culoar se auzi un glas „Poliția Comitatului“, nu prea apăsător, dar cu destulă putere, fără ezitare. Bărbatul rămase o clipă în tăcere, apoi spuse cu glas tare „Imediat“. Se întoarse s-o privească pe femeie. Stătea nemișcată, iar cearșafurile îi alunecaseră până pe coapse. Bărbatul își scoase haina, se apropie de pat și i-o întinse femeii. „Acoperă-te“, zise. Mai sunară o dată la ușă. Femeia îmbracă haina, îl privi pe bărbat și spuse încet: „Nu trebuie să-ți faci griji“. Bărbatul dădu din cap că nu. Apoi spuse cu glas tare „Imediat“ și se-ndreptă spre ușă. Femeia își vârî mâinile în buzunarele hainei și pipăi cu mâna dreaptă un pistol. Îl strânse. Bărbatul deschise ușa.

Poliția Comitatului, spuse polițistul, arătându-și insigna. Cealaltă mână o ținea pe mânerul pistolului atârnat la centură.

Sunteți domnul Malcolm Webster? întrebă polițistul.

Da, eu sunt, zise bărbatul.

Trebuie să veniți cu mine, zise polițistul.

Apoi se îndreptă către pat fără să pară surprins de femeia care stătea sub pătură.

Pistolul? întrebă el.

Totul e-n ordine, răspunse femeia, e la mine.

Polițistul dădu din cap.

Se-ntoarse către bărbat.

Să mergem, zise.

Era o fetișcană, iar faptul că era îmbrăcată ca o femeie o făcea să pară și mai tânără. La fel și machiajul: roșul de pe buze și umbrele grele din jurul ochilor – ochi limpezi, dar cenușii, ca de lup. Ajunse spre ora nouă seara, cu iubitul ei, cu cel care evident trebuie să-i fi fost iubit, binișor mai mare decât ea. Probabil că băuseră deja o grămadă. Nu aveau rezervare, iar portarului de la hotel i-au spus că-și uitaseră actele în mașină. Portarul era un bărbat de vreo șaiszeci de ani, cărui direcțiunea îi ordonase să nu le caute nod în papură clienților și să ceară banii în avans. Nu era genul de om care să-și permită să facă după capul lui, așa că le dădu celor doi o cameră la etajul trei și le ceru banii. Băiatul scoase un teanc de bancnote din buzunar și plăti. În timp ce plătea, adăugă câteva fraze cam brutale, vrând să dea de înțelese că e un dur. Fetișcana nu zise nimic. Aștepta în picioare, la câțiva pași.

Urcară în cameră, dar coborâră la scurt timp și ieșiră să cineze, fără să salute.

Hotelul, mai degrabă sordid, se afla la periferia orașului.

În toiul nopții, întins pe patul pliant, portarul hotelului auzi zgomote în hol, ca niște glasuri înăbușite. Se ridică să vadă despre ce e vorba și-i zări pe cei doi sărutându-se, rezemați de un perete. Fata părea că vrea să urce în cameră, dar el o strivea de perete, iar ea râdea fără motiv între un sărut și altul. Băiatul îi vârî o mână sub fustă, și atunci ea închise ochii, fără a se opri din râs. Scena putea fi simpatcă, numai că băiatul nu proceda prea elegant. Portarul hotelului tuși ușor. Băiatul se întoarse spre el, apoi continuă de parcă nu i-ar fi păsat dacă-l privea cineva, sau i-ar fi făcut plăcere. Portarului însă nu-i convenea situația, așa că luă cheia camerei și le spuse cu glas tare că le-ar fi recunoscător dacă ar urca. Băiatul trase o înjurătură, dar scoase mâna de sub fustă și își aranjă părul. În cele din urmă luară cheia și urcară. Portarul hotelului rămase în picioare în spatele recepției, gândindu-se la drăgălășenia fetei, când ea reapăru în hol, cu o umbră de oboseală pe chip pe care n-o avea înainte, și spuse că n-aveau prosoape în cameră. Portarul era convins că aveau, dar se duse să ia altele din debara, fără să se întrebe ce-i cu povestea asta. Se-ntoarse cu prosoapele și i le-ntinse fetei, care-i mulțumi politicos și dădu să plece. Dar după doi pași se opri și, întorcându-se către bărbat, îi puse o întrebare care părea s-o fi frământat de mult, cu un ton care vădea simplă curiozitate, dar și un pic din oboseala aceea.

Când dorm portarii de noapte? întrebă.

Noaptea, răspunse bărbatul.

Aha.

Pe apucate, se-nțelege.

În sensul că, de fapt, te cam apucă o sfârșeală.

În sensul că uneori trebuie să ne sculăm și să ne culcăm la loc de mai multe ori.

Nu-i prea grozav. Cum ați ajuns să faceți meseria asta?

N-am prea avut de ales. Și, în fond, nu-mi displace.

Alta era treaba dacă erați rockstar.

Dar sigur n-aș fi dispus de liniștea și de timpul pe care le am acum.

Adică?

Adică mie îmi convine. Voiam să am liniște.

Deci a picat bine. Dar, după mine, n-ați avut curajul să visați la ceva mai bun. Noapte bună.

Ciudat, același lucru mi-am zis și eu despre dumneata.

Poftim?

Când te-am văzut intrând, și pe urmă, aici, în hol, mi-a trecut prin cap că e păcat.

Ce e păcat?

Băiatul ăla. Dumneata și băiatul ăla. Dumneata, dacă-mi permiți, ești o fată drăguță, se vede imediat.

Ce tâmpenii mai sunt și astea?

Iartă-mă. Noapte bună.

Ba nu, acum spuneți-mi ce voiati să spuneți.

N-are importanță.

Sunt convinsă, dar spuneți-mi totuși.

Te-o fi așteptând iubitul cu prosoapele.

Mă doare-n fund. Care-i treaba cu fata drăguță?

Dumneata ții picioarele lipite unul de altul, lipite-lipite. Fetele nu înțeleg totdeauna că, dacă au tocuri înalte, singurul mod de a sta în picioare este să le țină lipite. Câteodată le țin doar la distanță de un deget, dar nu-i același lucru.

Ce să spun!

Nu toate înțeleg chestia asta, dar dumneata știi, și pe urmă tot restul, ai un fel foarte frumos de a... de a face totul. Cu băiatul însă totul e fals, nu?

Ce, se vede?

Așa că m-am gândit că e păcat. M-am gândit că poate n-ai avut curajul să visezi la ceva mai bun.

Ar trebui să dormiți ceva mai mult. Nu prea e-n regulă.

Poate. Dar anumite lucruri se văd.

Și ce anume vi se pare că vedeți?

Anumite lucruri.

Ce să-nțeleg de-aici, că aveți studii în domeniu, că ziua sunteți psiholog, că aveți darul de a ghici?

Nu. Doar că am o anumită vârstă și am văzut multe la viața mea.

Stând în picioare la recepția unui hotel?

Da, și așa.

Grozavă experiență, nimic de zis.

Am avut și altele.

De ce fel?

Am copii ca dumneata.

Se-nțelege.

Ți se pare puțin lucru?

Oricine e-n stare să aibă copii.

E-adevărat. Am fost și la pușcărie. Asta-ți spune ceva?

La pușcărie?

Treisprezece ani.

Mă luați peste picior?

N-aș îndrăzni.

N-arătați a pușcăriaș.

Nu, e-adevărat.

A fost o greșeală?

Am intrat în închisoare dintr-o serie de cauze care s-au înlănțuit în chip anormal și inevitabil.

Nu-nțeleg.

Am omorât un om.

Futu-i!

Te-așteaptă iubitul.

Și cum l-ați omorât?

Am tras în el. Un foc, numai unul.

Ce precizie!

Era la un metru de mine, nu prea aveam cum să-l ratez. Dar faptul c-am tras un singur foc a contat la tribunal. N-a fost din îndârjire, înțelegi?

Ca și cum n-ați făcut-o din plăcere.

Exact.

Treabă curată.

Să zicem.

Și de ce l-ați omorât?

E-o-ntreagă poveste.

Spuneți-mi-o pe scurt.

De ce-aș face-o?

Nu știu, mi-ar plăcea s-o aud.

Uite cum facem...

Dar repede că trebuie să mă întorc în cameră.

Eu îți spun povestea, și dumneata, în schimb, pleci din hotelul ăsta, imediat, fără să-ți iei la revedere de la tipul de sus.

Poftim?

Am zis că-ți spun cu dragă inimă de ce l-am omorât, dar în schimb mi-ar plăcea ca dumneata să pleci după aia și să te-ntorci acasă.

Ce naiba v-a apucat?

Sincer, nu știu. Așa mi-a venit. Mi-ar plăcea grozav să te văd ieșind pe ușa asta și ducându-te într-un loc mai de Doamne-ajută.

Da' ce-are locul ăsta?

Bărbatul ăla.

Iubitul meu?

Poate. Dumneata și băiatul ăla, da. Totu-i fals.

I-auzi!

Poate că mă-nșel.

Bineînțeles că vă-nșelați.

Ești sigură?

Absolut.

Atunci îmi cer scuze. Ia prosoapele. Noapte bună.

O clipă, o clipă.

Hai, du-te.

O clipă. Întâi povestea.

Ți-am zis că ți-o spun, dar numai dacă-mi faci plăcerea să ieși pe ușa asta și să te-ntorci acasă.

Da' ce, nu vă e bine? Doar nu credeți c-am să fac așa ceva. Că o să plec doar ca să vă fac *pe plac*.

E-adevărat, mi se pare destul de puțin probabil.

Mai degrabă imposibil.

De ce?

E viața mea, ce vă băgați?

Și în afară de asta?

În afară de asta, oricum n-aș putea să plec.

De ce?

M-ar umple de vânătași.

Păi vezi!

Sunteți mulțumit?

Nu. Deloc. Cum te-ai vârat în chestia asta?

Habar n-am.

Fantastic.

Îmi plăcea... adică, *îmi place*, numai că...

Ce îți place?

Iubitul meu.

Sigur, da' ce-ți place la el?

Ce întrebare tâmpită, îmi place, îmi place cum arată, îmi place că-i nebun, îmi place la pat.

Înțelegeți despre ce vorbesc?

Încerc.

Păi atunci e bine.

N-ai găsit unul mai puțin vulgar și mai puțin violent?

Ce naiba de vorbe-s astea?

De ce nu-ți găsești unul drăguț, care să nu te maltrateze?

Există și dintr-ăștia?

Dumneata ești superbă.

Lăsați-o baltă. Dați-mi prosoapele alea.

Uite-le.

Simt nevoia să fac un duș bun.

Cred și eu.

Va trebui să-l fac fără să aflu cum naiba a devenit asasin un împiedicat ca dumneavoastră.

Du-te să-l faci acasă și o să afli.

Acasă? Nu știți despre ce vorbiți.

Oi fi având o casă.

Nu e-a mea, e a maică-mii.

În general, e cam tot aia.

Răspundeți, sigur e el.

Recepția, bună seara... Da, e aici... Habar n-am... Da, v-o dau...

Alo... Vin acuma... Am rămas să schimb câteva cuvinte... Cu portarul... Da, să schimb câteva cuvinte... Mi-ar putea fi bunic, Mike... E treaba mea... Nu, uite... Ți-am zis că vin... DA' MĂ LAȘI NAIBII O CLIPĂ? Ți-am zis că vin... TU URLI!... care juma' de oră, dacă au trecut cinci minute... habar n-am, o fi în geantă, la fund... te rog, nu mai urla... NU MAI URLA FIR-AR A DRACULUI... ȚI-AM ZIS CĂ... du-te-n mă-ta!

Îmi pare rău, e vina mea.

Paștele mă-sii...

Hai, du-te.

Nu, chemați-l, vă rog.

La telefon?

Da' la ce? Repede.

Eu cred că...

Repede, că dacă nu, ăla coboară!

Poftim.

Alo?... Alo?... Iartă-mă, iartă-mă, te rog, iartă-mă... Mike... de acord... urc imediat... jur... doar să iau prosoapele... Te iubesc... da, te iubesc... ți-am zis... vin acuma.

Hai, acum du-te.

Mă duc.

Noapte bună.

Nu v-ați bătut joc de mine, nu-i așa?

În ce sens?

Chiar ați stat în pușcărie, nu?

Treisprezece ani.

Treisprezece?

Am citit o grămadă. Au trecut.

Eu aș fi înnebunit acolo.

Dumneata ești tânără, e altceva. Hai, du-te.

Câți ani îmi dați?

Optsprezece. Ai scris chiar dumneata când ai completat fișa hotelului.

Și mă credeți?

Nu.

Și-atunci?

Spune-mi dumneata.

Șaisprezece.

Fir-ar să fie!

Toată lumea spune că e o vârstă aparte.

Da, așa se pare.

Credeți că e o vârstă aparte?

Nu știu, n-am avut niciodată vârsta asta.

Ați sărit peste ea?

Cam așa ceva.

Ce păcat!

Păcat e și s-o irosești, ca dumneata.

De fapt, n-o irosesc.

Iartă-mă, ai dreptate, eu habar n-am.

De ce spuneți c-o irosesc?

Nu știu. După față.

Ce-are fața mea?

E foarte frumoasă.

Și ce-i cu asta?

Ar fi foarte frumoasă dacă n-ar fi așa răutăcioasă.

Răutăcioasă?

Ai o față răutăcioasă.

Mișto!

Mă rog.

Eu chiar *sunt* rea.

Și-ți convine.

Da, îmi convine, îmi place să fiu rea, e felul meu de a mă apăra de lume, de-asta nici nu mă tem de nimic. De ce-ar fi nasol să fii rău?

Bărbatul se gândi puțin. Apoi zise că trebuie să fii atent când ești tânăr, pentru că lumina în care te așezi de tânăr te va însoți toată viața, și asta din pricina unui motiv pe care el unul nu-l înțelesese niciodată. Dar știa că așa stau lucrurile. Zise că mulți sunt melancolici în tinerețe, de pildă, și atunci așa rămân pentru totdeauna. Sau cresc în umbră, și umbra îi însoțește apoi toată viața. Așa că trebuia să fie atentă la răutate, fiindcă în tinerețe pare un lux pe care ți-l poți permite, dar adevărul e altul, anume că răutatea e o lumină rece în care toate lucrurile își pierd culoarea, și și-o pierd pentru totdeauna. Mai spuse că și el, de pildă, crescuse într-un climat violent și tragic, și trebuia să admită că un șir întreg de împrejurări îl împiedicaseră să iasă din acea lumină, deși în general putea spune că făcuse lucruri bune în cursul vieții, urmărind doar ca ele să reintre pe făgașul lor, ceea ce în fond reușise să facă, dar fără doar și poate într-o lumină care n-a ajuns niciodată să fie altfel decât tragică și violentă, cu rare clipe de frumusețe, pe care de altminteri nu le uitase niciodată. Pe urmă văzu liftul coborând de la etajul trei spre parter și remarcă pe chipul fetei o anume duritate, ceva asemănător cu un scurt spasm de teamă. Din instinct, îi veni să se întoarcă în cămăruța lui, apoi se gândi că n-o putea lăsa pe față acolo și atunci zise Repede, vino cu mine, iar ea, în chip straniu, se lăsă condusă în cămăruța-oficiu unde bărbatul îi făcu semn să tacă, în timp ce căuta prin jur ceva, fără să știe ce anume. Se auzi ușa liftului deschizându-se și glasul băiatului care o striga pe fată. Bărbatul așteptă o clipă, apoi ieși din cămăruță și se-ndreptă spre recepție. Băiatul era în chiloți și tricou. Bărbatul îl privi cu toată amabilitatea impersonală de care era capabil.

V-aș ruga să nu urlați.

Urlu cât am chef. Unde a dispărut?

Cine?

Gagica mea.

Nu știu. A luat prosoapele.

Și unde a dispărut?

Nu știu. Cred că a urcat.

Când?

După ce-ați chemat-o la telefon, a luat prosoapele, și pe urmă nu știu ce-a făcut.

Și astea ce sunt?

Astea?

Ești idiot? Astea, ASTEA nu sunt prosoape?

Probabil că le-a lăsat aici. Nu știu, eu aveam treabă, am intrat în...

Paștele mă-sii...

Probabil că le-a uitat.

Și unde s-a dus?

O fi urcat o clipă pe terasă.

Ce terasă?

V-am spus că e o terasă, la ultimul etaj, cu o priveliște splendidă noaptea, se vede tot orașul luminat. I-o fi venit cheful să...

Pe terasă?

Nu știu, dacă nu s-a întors în cameră...

Cum se ajunge la terasa aia de căcat?

Urcați cu liftul până la ultimul etaj și pe urmă mai e o scară. Ușa e deschisă.

Ia spune, sigur n-ai văzut-o ieșind?

Din hotel?

Din hotel, bineînțeles. Ce, ești turc?

O fi ieșit, dar, cum vă spuneam, aveam treabă, așa că am intrat aici și...

Nu-ncerca să mă duci cu vorba!

Nu-mi fac decât meseria.

O meserie de căcat...

Mi s-a-ntâmpat și mie s-o privesc așa.

Foarte bine, așa s-o privești, măcar din când în când. Ți-ar prinde bine.

Prosoapele.

Dă-le dracului.

Nu le luați?

Boșorog ramolit...

Băiatul nu mai spuse nimic. Se-ndreptă spre lift, dar îi trecu ceva prin minte, fiindcă o luă pe scări, înjurând în barbă. Bărbatul nu se mișcă. Abia atunci își dădu seama că-i tremură mâinile și se bucură că băiatul nu remarcase. Rămase o clipă locului, fiindcă nu era sigur dacă băiatul se va întoarce sau nu, și începu să se gândească rapid la ce avea de făcut. Nu-i veni nimic în minte. Ce idiot, se gândi,

dar nu se referea la băiat. Se-ntoarse în cămăruță. Acum știa cum o cheamă pe fată. Mary Jo, spuse, acum ar fi mai bine să urci, rapid. Ea ședea pe patul pliant. Ținea picioarele lipite, în felul acela frumos. Făcu semn din cap că nu. Mi-e frică, spuse. De ce ți-e frică? întrebă bărbatul. Să urc.

Atunci pleacă, fugi, zise bărbatul.

Mi-e frică și de asta.

Vin cu dumneata.

N-are rost.

De ce?

Trebuie să mă-ntorc în cameră.

Dacă pleci, și asta ar trebui să faci, vin cu dumneata.

Nu trebuie să stați aici?

N-o să-și dea nimeni seama.

Și pe urmă unde naiba să mă duc?

Nu e timp de discuții. Hai.

Lăsați-o baltă. Mi-a trecut.

Hai să mergem.

De ce?

Uită-te afară. E deja lumină.

Și ce dacă?

E ora la care ar trebui să te-ntorci acasă și să te culci.

Ce contează ora, nu mai sunt copil.

Nu e vorba de oră, e vorba de lumină.

Ce tot spuneți acolo?

E lumina potrivită ca să te-ntorci acasă, e tocmai lumina care trebuie.

Lumina?

Nu există lumină mai bună ca să te simți curată. Hai.

Doar nu credeți că...

Ba da, cred. Hai cu mine.

Nici măcar nu știm unde mergem!

Improvizăm. Până la urmă, am putea merge la gară. Acolo o să deschidă în curând. Avem nevoie amândoi de o cafea bună, nu crezi? Hai, ieșim prin spate. Vrei să lași prosoapele?

Nici nu mă gândesc. Le iau cu mine.

Cum vrei, dar grăbește-te.

Îmi place la nebunie să fur prosoape din hoteluri.

Ce copilărie!

Nici gând. Ce, crezi că le iau ca să fac în necaz cuiva?

Nu văd alt motiv. Oricum, nu sunt cine știe ce. Hai s-o ștergem de-aici.

Mă doare-n cot de calitate. Numai că pe urmă, acasă, prosoapele îmi aduc aminte pe unde am fost.

Înțelegeți?

Suveniruri?

Cam așa ceva.

Incomod suvenir.

E-adevărat. Mi le duceți dumneavoastră? Mulțumesc.

Bine, dar hai mai repede, te rog.

Ne grăbim?

Nu știu.

Totuși, ce lumină!

Ți-am zis.

Într-adevăr, în dimineața aceea de vară, zorile se proiectau pe cerul senin cu o asemenea siguranță, încât până și periferia aia fără visuri părea luată prin surprindere, cedând în fața unei frumuseți pentru care nu era pregătită. Ferestrele aruncau luciri optimiste, și iarba rară, acolo unde era iarbă, strălucea într-un verde neașteptat. Din când în când treceau mașini, și chiar și ele păreau să fi abandonat orice grabă, de parcă ar fi fost suspendate într-o clipă de liniște. Bărbatul și fata umblau unul lângă altul, un spectacol straniu, fiindcă fata era frumoasă, iar bărbatul un oarecare, și bătrân pe deasupra. Era greu de priceput povestea lor doar văzându-i, ea – pe tocuri înalte, cu pasul sigur, el – un pic adus de spate, cu un set de prosoape albe sub braț. Poate un tată și o fiică, dar nici măcar asta. Dădură colțul pe lângă zidul fabricii de bere părăsite, lăsând în urmă strada principală, și bărbatul nici măcar nu spuse că prefera s-o ia pe-acolo fiindcă-i era încă teamă de băiatul în chiloți, fiind sigur că n-avea să găsească terasa, pentru că nici nu exista. Preferă să povestească ceva despre fabrica de bere și despre mirosul de malț și de pub care se mai simțea când treceai pe acolo. Povesti că proprietarul fugise în Caraibe, cu trei ani în urmă, iar muncitorii conduseseră fabrica pentru scurtă vreme, descurcându-se destul de bine, dar până la urmă lucrurile reîntraseră pe făgașul lor normal. Fata îl întrebă dacă băuse vreodată bere din aia, iar bărbatul zise că nu mai bea, de ani de zile, nu-și putea permite, fiindcă fusese eliberat condiționat, și la cea mai mică tâmpenie ar fi ajuns din nou în pușcărie într-o clipă. Așa că prefer să rămân treaz, zise. Oricum, aș vrea să fie o tâmpenie pe care s-o fac treaz fiind, adăugă. Poate că făcea aluzie la tâmpenia pe care o făcea în acel moment. La fel trebuie să fi gândit și fata, fiindcă îi spuse imediat că acum se putea întoarce la hotel, că ea avea să se descurce. Dar bărbatul făcu semn din cap că nu, fără să mai spună nimic. Era atât de clar că e neajutorat în liniștea lui, încât pentru o clipă îi fu drag fetei. Își dădu seama abia acum că el risca efectiv să-și piardă postul, umblând în zorii zilei în jurul unei fabrici de bere închise, alături de o fată nebună, și, în chip straniu, povestea asta nu-i plăcu. Brusc își dori ca bărbatul acela să nu fie nevoit să sufere și, urmându-și firul gândurilor, își dădu seama că i-ar fi plăcut să nu fi suferit niciodată în viață. De aceea, la un moment dat îl întrebă dacă ai lui îl așteptaseră în toți anii ăia cât stătuse în pușcărie.

Mai mult sau mai puțin, răspunse bărbatul.

Da sau nu?

Nevasta mai mult sau mai puțin. Copiii, unul era deja mare și a plecat, ceilalți doi au rămas cu mama lor.

Vreți să spuneți că după ce ați ieșit din pușcărie nu mai aveți o familie.

Am încercat, o vreme, dar n-a mers. Se schimbaseră multe.

Ce anume?

Mă schimbasesem eu. Și ei. Toți. Nu e ușor.

Le era rușine?

Nu, nu cred, rușine nu e cuvântul potrivit. Ar fi mai potrivit, poate, ceva legat de iertare.

Nu v-au iertat.

Așa ceva. E păcat, fiindcă în realitate o făcusem pentru ei.

Poftim?

Pentru ei l-am ucis pe omul ăla.

Serios?

Da. Pentru mine, pentru ei. Ca să-mi apăr casa.

Nu reușesc să merg în ritmul ăsta.

Iartă-mă.

Doar nu ne grăbim, nu?

Nu știu.

E vorba de iubitul meu?

Da, de el.

Lăsați-l în plata Domnului. Spuneți mai departe.

Ce anume?

Îmi datorați o poveste.

Corect.

Deci?

Era un dobitoc. Omul pe care l-am omorât era un dobitoc.

Uau!

Știi despre ce vorbesc?

Bineînțeles, doar nu-s tâmpită. Un dobitoc.

Îi datoram o groază de bani. Voia să se ia de copiii mei.

Și-atunci ați tras în el.

Da.

Ce tâmpenie, ăștia îi dau cu amenințările, dar pe urmă, când vine momentul, n-au nici o soluție.

Asta e metoda lor.

Nu și-n cazul ăsta.

De unde știți?

A început cu chestii enervante, nimic violent, dar oricum lucruri neplăcute. Amenințări.

Și vi s-a făcut frică.

Nu. Îmi păstram calmul. Dar nu găseam banii, așa că a continuat. Știa totul despre noi, când și unde mergem, totul.

Puteați să-l denunțați.

Mai devreme sau mai târziu tot aveam să ies din casă, și atunci m-ar fi găsit. Așa merg lucrurile astea. Denunți, plătești.

Ce rahat! Știți încotro mergem, nu-i așa?

Mai mult sau mai puțin.

OK. Atunci dați-i înainte.

Nimic, m-am dus să-l caut, banii au fost pretextul, și am intrat în încurcătura aia.

Și nu v-a venit altceva în minte decât să trageți în el?

Nu exista altă scăpare, crede-mă. Singurul lucru care putea pune capăt situației era să-l împușc.

Și ați avut un plan?

Mai mult sau mai puțin. Am încercat să găesc ceva în care să fiu mai puternic decât el.

Și ați găsit.

Da. Aveam mai multă imaginație și o mutră de laș.

Cum adică?

Nu se aștepta din partea mea la un act de curaj, un act violent. Așa că i-am spus că am banii, am stabilit un loc, iar lui nici nu i-a trecut prin cap să-l aleagă bine sau să vină cu un însoțitor. A venit, eu m-am apropiat și am tras. Era ultimul lucru la care se aștepta.

A dracului treabă!

Așa s-a-ntâmpat.

Nu v-a... vreau să spun, nu v-a afectat? Faptul că ați tras, adică.

Am crescut într-o lume în care oamenii trăgeau. Tata era contabil, dar la nevoie trăgea.

Serios?

Așa era lumea aia. Oamenii se omorau, și o făceau absolut firesc.

În ce sens *firesc*?

Asta-i altă poveste, pe asta nu ți-o mai datorez.

Bine. Atunci terminați-o pe-a mea.

Ce mai vrei să știi?

Ce-ați făcut după aia. Ați fugit, v-ați dus la poliție, ce-ați făcut?

M-am urcat în mașină și câteva zile am rătăcit de colo-colo. În prima zi aveam întâlniri cu clienții și m-am dus. Pe urmă, gata, am călătorit și gata. Nici n-am mai telefonat acasă.

Ați fugit.

Nu. Călătoream. Dar nu m-am ascuns nici măcar o clipă. Nu-mi păsa dacă mă prind.

De ce?

Aveam încă pistolul la mine. Îl țineam în buzunarul hainei. Mă gândeam să mă sinucid mai devreme sau mai târziu.

Chiar așa?

Asta era ideea. Era logic.

Totuși până la urmă n-ați făcut-o.

Mă gândeam s-o fac când aveam să văd poliția venind. Dar au fost foarte abili.

Adică?

Își închipuiau ei ceva, așa că au fost foarte abili. M-au urmărit o vreme de la distanță, apoi și-au ales bine momentul. Eram într-un hotel și au venit să mă ia de-acolo, în zori, dar într-un mod ticluit cu grijă. Am avut noroc, erau polițiști care știau cum să acționeze.

Așadar nu v-ați împușcat.

După cum vezi...

Poate că era mai bine dacă o făceați.

Cine știe. Dar aș prefera să elimin posibilitatea asta. E întotdeauna mai bine să trăiești.

Chiar și-n pușcărie?

Dar bărbatul nu răspunse, fiindcă un automobil negru, la câteva intersecții mai încolo, se opri brusc și dădu înapoi. El e? întrebă bărbatul, și femeia făcu semn din cap că da. Devenise palidă. Pe aici, zise bărbatul, și se îndreptară alergând spre strada principală, pe unde treceau mai multe mașini și poate mai erau și oameni. Fata se aplecă să-și scoată pantofii și începu să alerge repede, ținându-i în mână. Bărbatul simțea bătăile inimii în urechi, încerca să se gândească, să găsească o idee. Era convins că băiatul îi văzuse, dar era probabil atât de furios, că-i luase ceva timp ca să se orienteze în păienjenșul străduțelor. Poate că mai aveau câteva minute, deși nu era clar ce puteau face în răstimpul ăla. Ar fi fost bine dacă ajungeau în strada principală, se gândi, și când ajunseră acolo se uită să vadă dacă mașina neagră o găsisse înaintea lor. Văzu un autobuz care se apropia, semnalizând. Se întoarse și văzu stația la douăzeci de metri de ei. Acolo, repede, strigă către fată, făcând în același timp semne cu mâna pentru ca autobuzul să oprească. Ajunseră în stație și timpul scurs până ce autobuzul frână și deschise ușile păru o veșnicie. Urcă, rapid, spuse bărbatul. Fata urcă fără să scoată o vorbă. Bărbatul își vârî instinctiv o mână în buzunar ca să caute un bilet, pentru că așa era el. Dar nu mai avu timp să urce, fiindcă ușile se închiseră. Din spatele ferestrelor fata îi strigă ceva, și el se gândi că-l întreabă cum de n-a urcat. Făcu doar semn din cap că nu. Autobuzul plecă și o văzu pe fată făcându-i semne de rămas-bun cu mâna. I se păru că o face într-un fel frumos, cum făcea probabil toate lucrurile.

Apoi rămase acolo, în picioare, cu inima bătându-i. Nu se gândea la nimic.

Într-un minut, poate ceva mai mult, automobilul negru se opri în fața lui. Portiera se deschise și băiatul coborî calm, încet. Nu mai era în chiloți și tricou, se îmbrăcase. Ocoli mașina și se apropie de bărbat. E însărcinată, idiotule, șopti încet, apoi îi dădu bărbatului un pumn sub coaste și bărbatul se prăbuși la pământ. Se ghemui pe trotuar, ca o insectă, gândindu-se la pușcărie și la ce putea face ca să nu ajungă iar acolo. Să nu fac nimic, se gândi. Băiatul îi trase un șut în spinare, repetând cu glas scăzut Idiotule. Apoi își scoase o țigară și și-o aprinse. Bărbatul, ghemuit la pământ, își asculta inima. Intui că băiatul făcea câțiva pași, ca pentru a se îndepărta. Apoi îl auzi din nou aproape.

Unde s-a dus? întrebă băiatul.

Bărbatului i se păru că povestea cu fata însărcinată schimba puțin lucrurile.

A luat autobuzul, răspunse.

Băiatul dădu ambiguu din cap. Trăgea furios din țigară.

Ridică-te de-acolo, zise.

Bărbatul se gândi că n-avea să reușească niciodată, dar băiatul îi repetă să se ridice și o făcu cu o voce brutală și nerăbdătoare. Așa că bărbatul se sprijini cu mâna de trotuar și se ridică în picioare cu mare greutate. Simțea în piept o durere care-l făcea să se îndoiaie.

Urcă-n mașină, zise băiatul, cu aceeași voce.

Bărbatul își înălță capul și pentru o clipă se întrebă unde dispăruseră cei câțiva trecători care înainte, își amintea foarte bine, umblau grăbiți pe stradă. Urcă în mașină și îi trecu prin minte că nu va ieși viu de acolo. Dar probabil că era o idee tâmpită.

Băiatul se așeză la volan, iar bărbatul, pe scaunul din dreapta, se lăsă pe spate. O vreme nu se întâmplă nimic. Apoi băiatul porni mașina și făcu o întoarcere lentă, luând-o de-a lungul străzii. Rătăciră ca și cum n-ar fi avut nici un scop, și poate că nici nu aveau. Dar în cele din urmă băiatul o luă pe o stradă pe care o recunoscuse și după vreo cincizeci de metri trase în fața hotelului. Opri

motorul, coborî fereastra și aprinse o țigară. Rămase o vreme în tăcere.

Nici nu sunt sigur că e-al meu, zise la un moment dat. Copilul, adăugă.

De ce?

Cum adică „de ce“? N-ai văzut-o cum e?

E drăguță.

E nebună.

Dar într-un fel frumos, zise bărbatul, apoi începu să tușească din pricina loviturii care parcă-i rupsese ceva în piept.

Băiatul îl lăsă să tușească, apoi îl întrebă dacă avea copii.

Mai mult sau mai puțin, răspunse bărbatul.

Nu vreau un copil care nu-i al meu, zise băiatul.

Apoi nu-și mai spuseră nimic până când băiatul zise Coboară, cu un ton de parcă nu-i mai păsa de nimic.

Bărbatul deschise portiera și zise Îmi pare rău.

Hai, valea, făcu băiatul. Nu așteptă nici măcar ca bărbatul să coboare de tot, se întinse să închidă portiera și porni scrâșnind din cauciucuri.

Bărbatul rămase acolo, pironit în fața hotelului. Privi în jur și se miră să vadă o lumină pe care o știa încă din zori, fiindcă în realitate i se părea că trecuseră ore de când plecase cu fata. Nu se clintea, fiindcă durerea îl sfredelea, dar și fiindcă avea vaga impresie că a uitat ceva. Îi veniră în minte prosoapele. Și le închipui pe jos, în stația de autobuz. Le văzu, albe și călcate, acolo pe jos, și o clipă se gândi că era bine că băiatul îl lovisese fără să-i dea sângele. Nu i-ar fi plăcut să vadă prosoapele albe murdare de sânge. Acum însă putea să și le-nchipuie pure, zăcând acolo, fără nici un motiv, sub privirile curioase ale oamenilor.

Cineva o să le ia și-o să le ducă acasă, se gândi.

TREI

Băiatul se întinsese pe pat fără să-și scoată nici măcar pantofii, și de câțva timp se răsucea pe cuvertură, ațipind din când în când, dar fără să adoarmă cu adevărat. Așezată pe un scaun într-un colț al camerei, o femeie îl observa, încercând să alunge senzația enervantă că nu procedau bine. Rămăsese cu pufoaica pe ea, pentru că în hotelul acela deprimant până și căldura lăsa de dorit. Ca și mocheta împuțită și tablourile cu puzzle-uri de pe pereți. Numai tâmpiții ăia de șefi ai ei puteau crede că era o idee bună să aducă aici un băiat de treisprezece ani, după ce trecuse prin atâtea în seara aia. Polițiști tâmpiți! Și toate astea din pricină că nu reușiseră să identifice nici măcar o rudă la care să-l ducă. Găsiseră numai un unchi, căruia însă nici prin cap nu-i trecea să vină de unde stătea, respectiv dintr-un șantier din nord, o văgăună. Așa că acum trebuia s-o facă pe dădaca, în hotelul ăsta de rahat, până dimineață, când urma să se ia o hotărâre. Dar băiatul se tot răsucea pe cuvertură, iar femeia nu reușea să accepte nepăsarea asta și tristețea întregii situații. Nici un băiat nu merita o asemenea porcărie. Se ridică și se apropie de pat. E frig, zise, învelește-te. Băiatul făcu semn din cap că nu. Nici măcar nu deschise ochii. Înainte stătuseră un pic de vorbă, ba chiar femeia reușise să-l facă să râdă. Închipuie-ți că sunt bunica ta, îi spusese. Nu ești destul de bătrână, răspunsese el. Mă țin bine, spusese femeia, care avea cincizeci și șase de ani, și în realitate îi simțea din plin. Pe urmă încercase să-l facă să doarmă, iar acum stătea aici, convinsă că totul era greșit.

Se duse la baie să-și dea cu apă pe față, fiindcă voia să rămână trează. Și acolo îi veni o idee tâmpită, care-o făcu totuși să se simtă brusc mai bine. O frământă un pic în minte și înțelese că nu stătea deloc în picioare, dar totodată îi plăcu pentru că era nebunească și delicată. Se întoarse să se așeze pe scaun continuând să se gândească și, fiindcă băiatul continua să se răsucească, acolo pe pat, la un moment dat spuse încetișor Ducă-se-n mă-sa, se ridică, își luă geanta și aprinse lumina în cameră. Băiatul deschise ochii și se întoarse. Plecăm, zise femeia. Ia-ți lucrurile, plecăm. Băiatul se ridică pe marginea patului și privi în jur. Unde? întrebă. Într-un loc mai de Doamne-ajută, zise femeia.

Ieșiră din hotel și se urcară într-o Honda veche parcată în spate. N-avea însemnele poliției și nu părea prea grozavă. Era o rablă de mașină de serviciu pe care la comisariat n-o folosea decât ea. Ținea la mașina aia. Înghesui lucrurile în portbagaj, îl urcă pe băiat și se așeză la volan. Întinde-te și încearcă să dormi, îi zise băiatului. Apoi ieși încetișor din parcare, uitându-se cu atenție să nu fie mașini de poliție prin preajmă. Se relaxă puțin abia când intrară pe drumul care ieșea din oraș. Băiatul nu întrebase nimic și părea interesat mai degrabă de radioul instalat la bord decât de scopul acelei călătorii în noapte. Odată ieșiți în câmp, nu mai era practic nimic de văzut dincolo de fereastră, unde totul era înghițit de întuneric. În timp ce femeia conducea în tăcere, băiatul se ghemui pe scaun și închise ochii. Culcă-te, zise femeia.

Conduse o oră încheiată, încercând să se concentreze asupra șoselei, fiindcă nu-i plăcuse niciodată să conducă și-i era teamă să nu ațipească. Trafic nu era, la ora aceea din noapte abia dacă întâlnea vreun camion condus de un șofer care n-avea somn. Femeii îi venea totuși greu, fiindcă nu era obișnuită cu lucrurile astea, iar întunericul o enerva. De aceea se bucură când văzu că băiatul se ridică și privește în jur, întinzându-se ca un băiat oarecare, unul care nu trecuse prin tot ce trecuse el.

Femeii i se păru că lucrurile merg ceva mai bine.

Bună ziua, tinere domn, zise ea.

Unde suntem?

Aproape am ajuns. Vrei puțină apă?

Nu.

Trebuie să fie și o cutie cu ceva de băut sub scaun.

Nu, n-am nevoie de nimic.

Ți-aduci aminte cine sunt, nu?

Da.

Detective Pearson.

Da.

Nu trebuie decât să stai liniștit, de rest mă ocup eu. Ai încredere în mine?

Unde mi-e pufoaica?

Toate sunt în portbagaj. Am luat totul.

De ce n-am rămas acolo?

Era un hotel groaznic. Nu era o idee bună să rămânem acolo.

Vreau să mă-ntorc acasă.

Malcolm... Te cheamă Malcolm, nu-i așa?

Da.

Nici să te-ntorci acasă nu-i o idee bună, crede-mă, Malcolm.

Vreau să-mi văd casa.

Ai s-o vezi. Dar nu în noaptea asta.

De ce?

Hai să nu vorbim despre asta.

De ce?

Putem vorbi despre altceva.

Cum ar fi?

Despre fotbal, despre mașini. Sau poți să mă-ntrebi ce vrei tu.

Cine ești?

Sunt agent de poliție, doar știi.

Un agent *femeie*?

Păi nu e interzis, să știi.

Știu, dar... cum ți-a venit ideea?

A, despre asta-i vorba... La un moment dat mi-am schimbat viața și mi-a venit ideea asta. Voiam s-o iau de la capăt. Trăiam cu un polițist. Am dat un examen și l-am trecut.

Greu?

Tâmpenii.

Intra și trasul cu pistolul?

Și trasul.

Deci ai tras?

La început. Dar nu era de mine. Îmi plăceau mai mult alte lucruri.

Ce fel de lucruri?

Să înțeleg. Îmi plăcea să-nțeleg. Și-mi plăceau și delincvenții. Nebunii. Îmi plăcea să-i înțeleg. La un moment dat m-am apucat să-i studiez. E singurul lucru pe care *aproape* că l-am dus la bun sfârșit în viață. La asta mă foloseau în poliție.

Adică la ce?

Când aveau nevoie să înțeleagă ce e în capul delincvenților sau al nebunilor. Am lăsat trasul cu pistolul, și o vreme m-au folosit pentru alte misiuni, la care nu era nevoie de pistol. Eram genul de polițist trimis pe cornișele caselor să stea de vorbă cu ăia care vor să se arunce, înțelegi?

Da.

Mă chemau când aveau scrisori de la maniaci.

Mișto.

Mă pricepeam la treburi de-astea, pe atunci.

De ce spui mereu „mă pricepeam“?

Așa spun?

„Făceam“ asta, „făceam“ aia... Nu mai ești polițistă?

Ba sunt, dar n-am mai făcut de mult nimic ca lumea.

Cine a zis?

Eu am zis.

De ce?

Iartă-mă o clipă... 3471, *detective Pearson*... Da, băiatul e cu mine... Știu... Știu foarte bine... Nu era o idee bună... Știu care erau ordinele, dar nu era deloc o idee bună, ție ți se pare o idee bună să ții un băiețel o noapte întreagă în hotelul ăla împuțit după tot ce i s-a întâmplat?... Știu... Mă rog, las' că-ți spun eu ce să faci cu protocolul ăla al tău... Da' faceți ce vreți, mie mi se rupe... E aici cu mine, ți-am zis... Nu, nu asta spun, dar e locul potrivit pentru el... Fă ce raport vrei, pe urmă-l fac și eu pe-al meu... ce sechestrare, ce dracu' tot spui acolo... nu fac decât să-l duc... Nu, nu mă întorc, am zis... Fă ce vrei... Mi se rupe... Du-te-n mă-ta, Stoner, îți fac legătura și închid.

Iartă-mă, tinere domn.

Nu-i nimic.

Iartă-mă pentru înjurături.

Nu-i nimic.

N-au ce să-mi facă.

Nu?

Mai am patru zile și gata. Le dau insigna și ies la pensie. N-au ce să-mi facă. Probabil că ești ultimul meu caz, și vreau să-l rezolv bine, așa cum cred eu că trebuie rezolvat.

Polițiștii ies la pensie?

Dacă nu-i rad înainte.

Rad?

Dacă nu-i omoară.

Aha.

Uite cum facem acum, apasă pe butonul ăla, primul din stânga, și închide radioul. Așa n-o să ne mai bată la cap.

Ăsta?

Da. Bravo.

Ai și sirenă?

Da, dar e stricată. Am girofar, dacă vrei.

Lumina albastră care se aprinde pe capotă?

Da. Ar trebui să fie sub scaun. Lângă cutiile cu băuturi.

Mi-ar plăcea.

Păi, atunci, scoate-l.

Ăsta?

Deschide fereastra și pune-l pe capotă.

Nu zboară?

Sper că nu. Ar trebui să aibă un magnet. Dar nu l-am mai folosit de mult.

Gata.

Închide fereastra, că intră frigul. OK, acum îl aprindem. Gata. E mișto, nu?

E exact lumina poliției.

Îți place?

Nu știu.

E ceva-n neregulă?

Era plin de lumini de-astea, în fața casei.

Dacă nu-ți place, băgăm girofarul la loc.

Nu știu.

Văd că nu-ți place, tinere domn, hai să-l stingem.

Era lumina aia mare de la foc și pe urmă au venit toate luminile astea.

Hai, stinge-l.

Îmi pare rău.

De ce? Sunt lumini îngrozitoare, ai dreptate.

Unde-l pun?

Aruncă-l acolo, da' închide fereastra.

Erau toate fețele alea pe care nu le mai văzusem, și peste toate se-nvârtea lumina aia albastră. Și mai era și mirosul.

Mai bine vorbim despre altceva.

Ba nu.

Despre asta vorbim când ajungem, vrei?

Ba nu, acum.

Nu cred că-i o idee bună.

Focul l-a pus cineva?

Nu știm.

O casă nu ia foc singură.

Se mai întâmplă. Un scurtcircuit, o sobă nesupravegheată.

I-a dat cineva foc. Prietenii lui tata?

Nu știu. Dar până la urmă îi descoperim noi.

O să-i descoperi tu?

Eu ies la pensie, Malcolm. O să se ocupe tâmpitul ăla de Stoner. E tâmpit, da' face treabă bună. Să-i spui că n-a luat foc singură, casa noastră.

De acord.

I-au dat ei foc.

De acord.

Focul a izbucnit brusc peste tot. L-am văzut eu.

De acord.

Ai mei se certau. Când se ceartă eu ies afară.

Da, e o metodă bună, o foloseam și eu.

Săream treptele cu bicicleta, în fața casei. Și pe urmă a izbucnit focul. Am lăsat bicicleta acolo și m-am apropiat. M-am uitat pe fereastra mare...

...

...

...

Era ciudat că nu fugeau.

Cine?

Tata și mama. Nu făceau nimic ca să scape. Tata stătea la masă, cu sticla de vin în față și cu pistolul lângă el, ca întotdeauna. Mama ieșise din bucătărie și stătea în picioare în fața lui. Și urlau. Dar nu...

OK, acum să vorbim despre altceva, Malcolm.

Ba nu.

Malcolm...

Urlau *unul la altul*. Urlau cât îi ținea gura. Și-n timpul ăsta totul ardea.

OK.

Nu mureau dacă în loc să urle unul la altul ar fi fugit. De ce n-au făcut-o?

Nu știu, Malcolm.

De-aia nici nu reușeam să mă mișc. Mă uitam la ei. Nu reușeam să mă mișc. Când a început să ardă totul în jur, am început și eu să mă dau înapoi. Mă opream unde nu mai ardea. Dar nu puteam să nu mă uit.

Dă-mi și mie o cutie cu ceva de băut, Malcolm.

O clipă. O să mă-ntrebe de ce n-am intrat să-i salvez?

Nu. N-o să te-ntrebe.

Să le spui că fiindcă vedeam chestia aia.

De acord.

Pe tata nu, dar pe mama am văzut-o arzând ca o torță, la un moment dat s-a aprins, dar nici atunci n-a fugit, stătea acolo ca o torță.

Atunci femeia luă o mână de pe volan și o așeză pe una din mâinile băiatului. Strânse tare. Încetini puțin fiindcă șofa rar și nu era sigură pe ea, nu-i plăcea să conducă cu o singură mână. În întuneric, pe drumul ăla spre nicăieri. Dar ținu strâns în mâna ei mâna băiatului, atentă în același timp să nu piardă controlul volanului – voia să-i spună să înceteze, dar și că, dacă simțea nevoia să continue, ea-l va

ține de mână. El zise că până la urmă nu mai rămăsese nimic din casă și o întrebăcum se poate ca dintr-o casă să nu mai rămână nimic, după ce a luat foc, în întunericul nopții. Femeia știa că răspunsul exact era că o grămadă de lucruri din casa aceea aveau să rămână pentru totdeauna, iar el va trebui să se lupte toată viața ca să și le scoată din minte, dar răspunse că da, se poate, o casă din lemn se poate transforma într-un morman de cenușă, oricât ar părea de ciudat, dacă într-o noapte focul se hotărăște s-o mistuie, doar aprinzând focul în căminul din salon în plină noapte. Fumega totul, zise el. O să fumege așa multă vreme, se gândi ea. Și se întrebă dacă există vreo posibilitate, una singură, de a ne întoarce să privim în depărtare când înaintea noastră avem, cu toții, o ruină fumegândă, și băiețelul ăla mai mult ca oricine. Conduc groaznic cu o singură mână, zise. Băiatul îi luă mâna și i-o puse pe volan. Mă descurc, zise. Apoi multă vreme nu mai scoaseră o vorbă. Șoseaua se îndrepta spre est, fără nici o curbă, sau foarte rar câte una, ca să ocolească o pădurice. Se dezvăluia puțin câte puțin în lumina farurilor, ca o taină fără prea mare importanță. Din când în când întâlneau câte o mașină, dar n-o priveau niciodată. Băiatul luă o cutie, o deschise, i-o întinse, apoi își aminti de povestea condusului cu o singură mână, așa că i-o apropie de buze, și atunci ea izbucni în râs și spuse că nu, așa nu putea – nu era capabilă să facă o grămadă de lucruri dintr-astea, zise. Știi să conduci noaptea, zise băiatul. De data asta da, zise femeia.

Dar o fac numai pentru tine, adăugă ea.

Mulțumesc.

O fac din toată inimă. De-un car de ani n-am mai făcut un lucru din toată inima.

Serios?

Din toată inima *ca acum*, vreau să spun.

Ești ciudată, nu pari polițistă.

De ce?

Ești grasă.

Lumea e plină de polițiști grași.

Nu ești în uniformă.

Nu.

Și mașina asta e o rablă împuțită.

Hei, tinere domn, vezi că vorbești de o Honda Civic a poliției din Birmingham.

Pe dinăuntru. Pe dinăuntru e împuțită.

A, pe dinăuntru.

Da.

În centrală se spală mașinile în fiecare dimineață, dar pe-a mea nu, pe-a mea nu vreau s-o spele.

Așa-ți place ție.

Exact.

E popcorn peste tot.

Mă topesc după popcorn. Și să știi că nu-i ușor să mănânci popcorn și să conduci.

Înțeleg.

Și nu te uita că arăt așa, eram o femeie a-ntâia, să știi.

N-am zis că ești urâtă.

Păi chiar așa. Sunt superbă. Și eram și mai și. Nu că mă laud, dar sânii mei sunt faimoși în toate

comisariatele din Midlands.

Nu mai spune.

Glumesc.

Aha.

Dar e-adevărat, eram o femeie frumoasă, eram o fată superbă, și pe urmă am fost o femeie foarte atrăgătoare. Acum e altceva.

Adică?

Nu-mi mai pasă.

Nu te cred.

Știu, până nu vezi, nu crezi. La fel ca multe alte lucruri.

Ai bărbat?

Nu.

Copii?

Aș avea unul, dar nu l-am mai văzut de ani de zile. Nu eram făcută să fiu mamă. Așa a fost să fie.

Erai bună de polițistă.

Da, o vreme am fost.

Pe urmă te-ai îngrășat.

Să zicem.

Am înțeleles.

Nu prea cred, dar să zicem.

Ba nu, chiar am înțeleles.

Ce-ai înțeleles?

Ești ca părinții mei, când a luat foc casa și n-au fugit. De ce vi se-ntâmplă vouă toate astea?

Hei, hei, ce tot spui acolo?

Nu știu.

Jur că eu n-aș fi rămas să mă prăjesc în casa aia, crede-mă.

...

Iartă-mă, nu asta am vrut să zic.

Nu-i nimic.

Voiam să spun că eu am fugit întotdeauna când casa lua foc. Jur, am fugit de nenumărate ori, n-am făcut decât să fug. Nu, nu asta am vrut să spun.

Da' ce?

Ia uite la el, câte întrebări!

Voiam doar să știu.

Bine, găsește-mi niște popcorn, ar trebui să fie pe scaunul din spate.

Aici?

Pe-acolo. Un pachet mare, deja deschis.

Nu e nimica.

Uită-te pe jos, o fi căzut.

Aici, pe jos?

Și asta ce dracu' e?

Dar nu vorbea despre popcorn. Vedea în retrovizor ceva care nu-i plăcea. Ce dracu', mai spuse o dată. Miji un pic ochii ca să vadă mai bine. Se zărea o mașină în depărtare, în spatele lor, și după lumina albastră de pe capotă părea să fie o mașină de poliție. Tâmpitu' ăla de Stoner, se gândi femeia. Apoi, instinctiv, apăsă pe accelerație și se aplecă puțin pe volan, murmurând ceva. Băiatul se întoarse și, departe, în întuneric, văzu mașina cu lumina albastră. N-avea sirenă, doar lumina aia albastră. Trase cu coada ochiului către femeie și văzu că e atentă la condus, cu mâinile încordate pe volan. Privea șoseaua cu ochii mijiți, aruncând din când în când câte o privire în oglinda retrovizoare. Băiatul se-ntoarse din nou și i se păru că mașina din spate era acum mai aproape. Nu te-ntoarce, îi zise femeia, aduce ghinion. Adăugă că, dacă ești urmărit, nu trebuie să te uiți la cine te urmărește, trebuie să te concentrezi pe ce ai de făcut, să fii cu mintea limpede și să știi că, dacă dai tot ce poți, nimeni nu te va prinde. Vorbea ca să scape de tensiune și pentru că, treptat, obosind, începuse să încetinească. Dar dacă urmărești tu pe cineva, tot ce ai de făcut este să repeți ce face el, fără să stai să te gândești, gânditul te face să pierzi timp, trebuie doar să repeți ce face el, iar când trage asupra ta să te desprinzi de creierul lui și să faci după capul tău. În nouă cazuri din zece funcționează, zise. Dacă n-ai sub fund o rablă ca asta, evident. Privi în retrovizor și văzu mașina de poliție rulând impasibil către ei, ca o bilă de biliard spre gaura ei. Cine știe cum m-a găsit tâmpitu' ăla, spuse. Ți-am zis că se pricepe, spuse. Ascunde cutiile, adăugă. Ce cutii? Berea, răspunse ea. Băiatul se uită împrejur, dar nu văzu nici o cutie. Poate că se rostogoliseră pe sub scaune, printre floricele și printre toate chestiile alea ciudate, cum ar fi cutia unui foen, un afiș rulat, o pereche de cizme de pescuit. Nu e nici o bere, zise. Bine, zise femeia, apoi zise că era mai bine dacă se lungea pe scaun și se prefăcea că doarme. Își închipuia că asta l-ar fi împiedicat pe Stoner să urle. Era mai bine dacă evita urlatele. Dacă și-ar vorbi calm, poate că l-ar convinge. Își ridică privirea către oglinda retrovizoare și văzu că girofarul albastru arunca acum flash-uri la cincizeci de metri de ei. Nu-mi mai iese nimic cum trebuie, se gândi. Și simți neliniștea aceea care o gătuia noaptea, în orele fără somn, când îi treceau prin fața ochilor toate pietricelele din mozaicul vieții ei, și nu era una pe care să nu fie înscris un sfârșit înșelător, de neocolit. Ridică puțin piciorul de pe accelerație, și mașina din spate se apropie. Băiatul închise ochii, iar pe sub pleoape flash-urile albastre se apropiau tot mai mult. Mașina poliției semnaliză și se angajă în depășire. Femeia își zise că trebuia să-și păstreze calmul și se gândi la primele cuvinte pe care avea să le spună. Lasă-mă să-mi fac meseria, avea să spună. Mașina ajunsese în dreptul lor, iar femeia se răsuci spre ea. Zări un chip pe care nu-l cunoștea, un polițist tânăr. Părea destul de drăguț. O fixă o clipă și apoi ridică degetul mare ca s-o întrebe dacă totul e-n ordine. Ea zâmbi și făcu același gest. Mașina accelerează, și când ajunsese la douăzeci de metri în față reintră pe sensul de mers. Începu să se îndepărteze încet. Femeia știa exact ce se petrece în mașina aia. Unul din cei doi polițiști spunea ceva despre ciudățenia anumitor femei care ies la plimbare cu mașina noaptea. Celălalt n-avea să răspundă, ceea ce însemna că nu se vor opri, că n-aveau nici un motiv s-o facă. Dacă vrea să conducă noaptea, n-are decât, ar fi spus poate. Îi văzu îndepărtându-se și continuă să conducă cât se poate de disciplinat, ca să nu le trezească bănuieli. Credea că a reușit, când îi văzu dispărând la una din rarele curbe, așa că își încordă mâinile pe volan, fiindcă știa cum se procedează în asemenea cazuri și nu s-ar fi mirat să-i găsească opriți, la marginea șoselei, așteptând-o după curbă. Aruncă o privire spre băiat. Stătea cu ochii închiși, nemișcat, cu capul întors sprijinit de spătarul scaunului. Nu-i zise nimic și se angajă în curbă. Hai,

că-i tare, zise încet. Văzu șoseaua întinzându-se în întuneric și lumina albastră aruncându-și flashurile în depărtare. Încetini un pic și continuă să conducă până văzu un refugiu pe marginea șoselei. Frână și trase mașina pe dreapta cu motorul pornit. Își desprinse degetele de pe volan. Paștele mă-sii, își zise. Ia uite cum îmi bate inima, se gândi, acum mă sperii din orice. Își lăsă fruntea pe volan și începu să plângă în tăcere. Băiatul deschise ochii și o privi, fără nici o mișcare. Nu știa cum se sfârșiseră lucrurile. Privi către șosea, dar nu mai erau lumini albastre în jur, doar întunericul dinainte, și nimic altceva. Totuși femeia de lângă el plângea, ba chiar cu sughițuri, își lovea ritmic fruntea de volan, dar încet, fără să-și provoace durere. Continuă o vreme, iar băiatul nu îndrăzni să facă nimic, până ce ea nu-și ridică brusc capul, își șterse ochii cu mâneca pufoaicei, se întoarse spre el și, cu un glas mai degrabă vesel, zise Chiar nu mai puteam. Băiatul zâmbi.

Un lucru pe care trebuie să-l înveți, Malcolm, este că... te cheamă Malcolm, nu-i așa?

Da.

Bine, un lucru pe care trebuie să-l știi, Malcolm, este că dacă cineva nu mai poate și simte nevoia să plângă, trebuie să plângă, nu trebuie să-și facă probleme.

Da.

După aia totul merge mai bine.

Da.

Ai o batistă?

Nu.

Aveam eu una pe undeva... Totul e-n regulă?

Da.

Putem pleca, ce zici?

Eu zic că da.

Și eu. Așa că hai.

Știm unde mergem?

Bineînțeles.

Unde?

Mereu înainte, până la mare.

Mergem *la mare*?

Am un prieten acolo. O să te simți bine.

Nu vreau să merg la prietenul tău, vreau să rămân cu tine.

Cu el e mult mai bine. Dacă stai lângă el, nu ți se poate întâmpla nimic rău.

De ce?

Nu știu. Dar așa e.

E bătrân?

Ca mine. Are doi ani mai mult. Dar nu-i bătrân, n-o să fie niciodată bătrân. O să fie ca și cum ai sta cu alt copil, ai să vezi.

Nu vreau să stau cu alt copil. Eu nu stau niciodată cu alți copii.

Bine, dar eu îți zic că totul o să fie bine, ai încredere în mine?

Cine e?

Un prieten de-al meu, ți-am zis.

Prieten, în ce sens?

Vai de mine și de mine, da' ce vrei tu să afli?

De ce el?

Fiindcă eu cunosc doar locuri împruțite, dar la el e frumos, și tu ai nevoie să stai într-un loc frumos.

Frumos fiindcă e la mare?

Nu, frumos fiindcă e el acolo.

Cum adică?

O, Doamne, nu mă pune să-ți explic tot, nu sunt în stare să-ți explic.

Încearcă.

Ia uite la el!

Te rog.

Habar n-am, e singurul loc care mi-a venit în minte, tu stătea acolo, pe patul ăla groaznic din camera înghețată, și singurul lucru care mi-a venit în minte a fost că nu te pot lăsa acolo, așa că m-am întrebat dacă există un loc în care să te duc și care să fie cel mai frumos loc din lume, și adevărul e că nu știu locuri mai frumoase pe lume, n-am ținut minte nici unul, sau poate doar unul sau două, socotind grădinile din Barrington Court, nu știu dacă le-ai văzut vreodată, dar în afara ăstora, care sunt prea departe, nu cunosc decât un loc care e cel mai frumos din lume, fiindcă am stat acolo și știu că e chiar cel mai frumos loc din lume, așa că m-am gândit că aș putea să te duc acolo dacă aș fi în stare să conduc ore în șir pe timp de noapte, lucru pe care-l urăsc și care-mi dă fiori numai când mă gândesc la el, dar privindu-te bine în timp ce încercai să dormi am hotărât că o să fiu în stare și de-aia te-am sculat și te-am urcat în mașină, punându-mi în gând să reușesc să te duc până la el, fiindcă lucrurile din jurul lui și felul lui de a le atinge și de a vorbi despre ele reprezintă locul cel mai frumos pe lume, singurul pe care-l am. Crezi că trebuie să repet ca să fie mai clar?

Nu, am înțeles.

Bine.

Dacă e așa de frumos de ce nu trăiești acolo?

Iar începe interogatoriul. Să știi că tu ai face carieră în poliție.

Mai spune-mi asta și gata. De ce nu trăiești acolo, dacă el... dacă acolo e așa de frumos?

E o poveste de oameni mari, las-o baltă.

Spune-mi doar începutul.

Începutul? Care început?

Începutul poveștii.

Știi că ești bine!

Te rog.

Păi nu e nimic de spus, veșnica poveste, e bărbatul vieții mele și eu sunt femeia vieții lui, asta-i tot, numai că n-am reușit să trăim împreună. Ești mulțumit?

Mulțumesc.

Nu scrie nicăieri că dacă iubești pe cineva cu-adevărat, mult de tot, cel mai bun lucru pe care-l ai de făcut este să trăiești împreună cu el.

Nu?

Nu e scris.

Aha.

Te-am prevenit că e o poveste de oameni mari.

Da, m-ai prevenit.

O să-ți placă. El. O să-ți placă.

Poate.

O să vezi.

Ce face?

Face bărci. Mici bărci de lemn. Le face una câte una, tot timpul se gândește la bărcile lui. Sunt frumoase.

Le face cu mâna lui?

De la un cap la altul, cu mâna lui.

Și pe urmă?

Le vinde. Câteodată le face cadou. E nebun.

Ție ți-a dat vreuna?

Mie? Nu. Dar odată a făcut una cu numele meu. L-a scris în unsprezece locuri ascunse, și n-o să le știe nimeni niciodată, în afară de mine.

Și de mine.

Acum și de tine.

Mișto.

Îmi promisese, și pe urmă a făcut-o.

Mișto.

Da. Doamne, câteodată mă gândesc pe mâna cine știe cărui tâmpit a încăput barca aia și nu mai sunt atât de sigură că povestea e așa de frumoasă.

Nu știi unde e barca ta?

Nu.

Întreabă-l.

Pe el?

Da.

I-auzi! Nu vreau să știu nimic, despre el și bărcile lui, cu cât știu mai puțin, cu atât mai bine pentru mine.

O să-l întreb eu atunci.

Nici să nu te gândești.

I-ai spus ce mi s-a întâmplat?

Lui? Nu.

Nu știe nimic?

Dacă-i pe-așa, nici măcar nu știe că venim.

Nu i-ai zis?

Nu. Nu mi-a venit să-l sun. Nu i-am mai telefonat de-o veșnicie.

Da' iartă-mă...

Ba, ca să-ți spun tot, a trecut o groază de timp de când nici nu l-am văzut măcar.

Cât timp?

Nu știi. Doi ani, trei. Nu prea le am cu datele.

Doi sau trei ani?

Așa ceva.

Și nici măcar nu i-ai spus că te pregătești să mergi acolo?

Nu-i spun niciodată. Ajung acolo și sun, de câte ori am fost, am ajuns și am sunat. Și el a venit o dată la mine și a sunat. Nu-i nevoie de telefon.

Poate că nici nu-i acasă.

S-ar putea.

Și noi ce facem dacă nu e?

Ia uită-te ce minunăție.

Ce e?

Lumina, acolo. Astea sunt zorile.

Zorile.

Exact. Am reușit, tinere domn.

Într-adevăr, de la orizont se înălțase o lumină cristalină care aprindea lucrurile și repunea timpul în mișcare. Poate că era doar reflexul luminii pe mare, undeva departe, dar stăruia ceva metalic în aer pe care nu-l au orice zori, iar femeia se gândi că asta o va ajuta să rămână trează și calmă. Nu era cazul să-i spună băiatului, dar într-adevăr o neliniștea faptul de a se întoarce acolo, după atâta vreme. În plus, știa că nu are alt plan, în caz că acesta ar fi eșuat – lucru perfect posibil. Poate că el nici nu era acolo. Sau poate că era cu o femeie, sau cu cine știe cine. Erau nenumărate modalități în care aventura putea sfârși prost. Totuși, ea se gândise la acea modalitate în care lucrurile aveau să se petreacă foarte bine, știind că în cazul de față n-ar fi putut inventa nimic mai bun pentru băiatul ăsta, aici n-avea nici o îndoială. Tot ce trebuiau să facă era să rămână optimiști. Lumina zorilor o ajuta. Așa că se porni pe râs cu băiatul, povestindu-i diverse întâmplări de-ale ei, de când era mică. La un moment dat găsiră chiar și punga cu popcorn. Parcă și condusul era acum mai ușor, și nici măcar faptul că era de ore întregi la volan n-o mai apăsa. Ajunseră la tăblița indicatoare de la intrarea în oraș aproape fără să-și dea seama. Femeia opri mașina și coborî să-și dezmoștească picioarele. Coborî și băiatul. Spuse că orașul are un nume frumos. Apoi spuse că trebuie să facă pipi și se duse mai departe pe câmp. Femeia îl văzu mititel, profilat pe orizontul de iarbă și de case îndepărtate, și simți o strângere de inimă pe care n-o înțelese, într-atât era de greu să despartă nostalgia de senzația că făcuse un lucru bun. Până la urmă, poate că nu ești așa o catastrofă, își zise. Și pentru o clipă o cuprinse splendida nepăsare pe care o avea în tinerețe, când știa că nu e nici mai rea, nici mai bună decât atâția alții, ci doar diferită, într-un fel neprețuit și inevitabil. Era pe vremea când toate o înspăimântau, dar încă nu-i era teamă de nimic. Acum, după atâta timp, fusese cuprinsă de un soi de oboseală și de neliniște, iar claritatea aceluia sentiment devenise extrem de rară. O regăsi acolo, la marginea șoselei, în fața tăbliței cu acel nume, și își dori nespus să nu plece imediat. Dori foarte tare ca sentimentul s-o însoțească până la bărbatul acela, fiindcă atunci bărbatul i l-ar fi citit în priviri și ar fi gândit iarăși că era unică, și frumoasă, și irepetabilă. Se întoarse fiindcă băiatul striga ceva. Nu înțelese bine, dar el arăta către orizont și atunci ea privi mai atent, și ceea ce văzu, pe fondul luminii metalice a zorilor, era un camion care transporta o barcă, în mijlocul câmpului, o barcă mare și albă, care acum părea că urmează o rută absurdă prin porumb, cu velele strânse și cu timona orientată spre

coline. Hai să mergem, strigă băiatul. Se uită la ceas și se gândește că poate era prea devreme ca să apară acolo, prin surprindere, dar când băiatul se întoarce, urcă în mașină și porni, fiindcă simțea în ea o forță anume, despre care nu știa cât avea să dureze. Nu conta dacă aveau să-l trezească, se gândește, nu era supărăcios. Nu conta nici măcar dacă era cu o femeie, în momentul acela i se păru că nu i-ar fi păsat prea mult. Așa era, cu mult timp în urmă, când era o fetișcană.

Traversară centrul orașului și o luară pe o stradă neasfaltată care ducea la mare. Pătrunseră într-un mic spațiu deschis în mijlocul căsuțelor colorate și lunecară ușor printre schelete de bărci și motoare. Parcară în fața unei case cu etaj, colorată în roșu și alb. Femeia opri motorul. Hai, zise. Dar rămase neclintită. Băiatul o privea, neștiind prea bine ce să facă. Ea îl mângâie ciufulindu-i părul negru și-i spuse că totul o să fie în regulă. Și-o spunea sie înseși, iar băiatul pricepu. Da, zise el.

La ușă era un mic clopot de bronz, din cele puse în mod obișnuit la pupa bărcilor, iar femeia trase de lăntișor și-l făcu să sune de câteva ori. Avea un sunet frumos, cristalin. Câteva clipe nu se petrecu nimic, apoi ușa se deschise.

Bărbatul era în maiou și chiloți, cu picioarele goale. Părul cenușiu și rar îi era ciufulit.

Salut, Jonathan, zise femeia.

Tu, zise simplu bărbatul, ca și cum ar fi răspuns la o întrebare. Apoi se întoarce să-l privească pe băiat, închizând puțin ochii fiindcă nu se obișnuise încă cu lumina dimineții.

El e Malcolm, zise femeia.

Bărbatul îl măsură o clipă. Apoi își întoarce privirile către femeie.

E-al meu? întrebă.

Femeia nu pricepu imediat.

E fiul meu cumva? zise omul, calm.

Femeia începu să râdă.

Ce dracu' tot zici acolo, e un copil și gata, crezi că ți-aș fi ascuns vreme de treisprezece ani un copil de-al tău?

Te cred în stare, zise bărbatul, dar tot calm. Apoi făcu un pas către băiat și-i întinse mâna. Salut, Mark, zise. Ești cam mic ca să te plimbi cu femei așa frumoase, zise. Fii atent, adăugă.

Malcolm, nu Mark, zise femeia.

Apoi intrară în casă și bărbatul se apucă să pregătească micul dejun. Era o singură încăpere mare, plină de obiecte, care era și bucătărie, și salon. Și cameră de dormit, după cum se vedea într-un colț. Femeia știa unde sunt lucrurile și se apucă să pună masa. Exact asta își și imaginase: să-i ofere băiatului un mic dejun pe o masă aranjată cu grijă. Între timp relatează o parte a poveștii, dar nu toată. Bărbatul stătea și asculta fără să întrerupă și din când în când îi dădea băiatului câte ceva de făcut, ca și cum nu s-ar fi vorbit despre el. Ar trebui să-l ții câteva zile aici, spuse în cele din urmă femeia, doar până ajunge unchiul lui din nord. Câteva zile, repetă. Sigur, zise bărbatul. În aer plutea un miros minunat de pâine prăjită.

Abia după ce au terminat de mâncat și au strâns totul, femeia zise că trebuie neapărat să plece. Se duse la mașină să ia lucrurile băiatului, pufoaica și toate celelalte, și se întoarce să le pună pe sofa, în casă. Băiatului îi strânse simplu mâna, doar era *detective*, și-i dădu câteva sfaturi care-l făcură să zâmbească. Apoi arătă spre bărbat cu un semn din cap.

Vezi dacă poți să-ți arunci un ochi, din când în când, zise în șoaptă. Țsta provoacă catastrofe la

care nici măcar nu te-aștepți.

De la bărbat își luă la revedere fără să-și spună nimic, sărutându-se pe gură. Un pic prea lung poate – iar el închise ochii.

Urcă în mașină, nu înainte de a curăța cu mâna popcornul de pe scaun. Își prinse centura de siguranță, dar rămase pe loc, fără să pornească motorul. Privea la casa din fața ei și se gândea la misterioasa dăinuire a lucrurilor în fluxul neoprit al vieții. Se gândea că, trăind cu ele, sfârșești prin a lăsa de fiecare dată pe suprafața lor un strat subțire de lac, tenta anumitor emoții menite să se decoloreze, sub soare, în amintire. Se mai gândea că trebuie să facă plinul și că a străbate din nou tot drumul ăla, singură, era o povară colosală. Măcar nu mai e întuneric, își zise. Apoi văzu că ușa casei se deschide și bărbatul ieși, tot în maiou și cu picioarele goale, îndreptându-se cu pași rari spre ea. Se opri lângă portieră. Femeia învârti manivela și coborî geamul, dar nu de tot. El își sprijini o mână pe ea.

Vântul e perfect, zise. Se poate ieși în golf.

Femeia nu zise nimic. Stătea cu ochii țintă la casă.

Pleacă diseară, ce-o să fie? zise bărbatul.

Atunci femeia se întoarse spre el și privi același chip de atâtea ori văzut, cu dinții strâmbi, cu ochii albaștri, cu buzele de băiețel, cu părul nepieptănat. Trecu un timp până spuse ceva. Se gândea la misterioasa dăinuire a iubirii în fluxul neoprit al vieții.